

İSTANBUL KÜLTÜR ÜNİVERSİTESİ / *ISTANBUL KULTUR UNIVERSITY*
Adalet ve Suç Psikolojisi Laboratuvarı / *Justice and Crime Psychology Laboratory*

Türkiye
Şiddet Haritası / Violence Map
2025

Doç. Dr. Ayhan Erbay

T.C.
İSTANBUL
KÜLTÜR
ÜNİVERSİTESİ

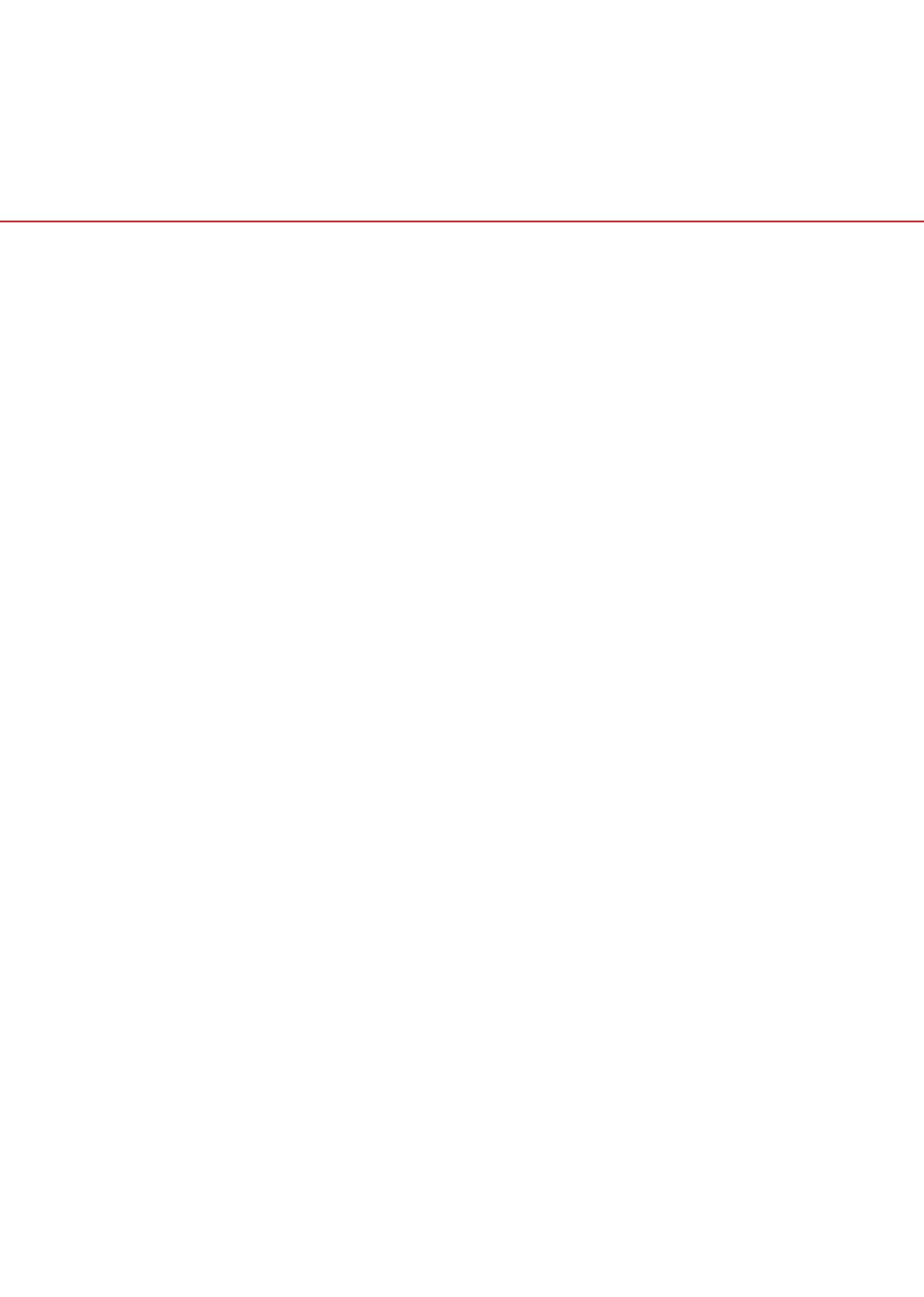
İSTANBUL KÜLTÜR ÜNİVERSİTESİ / *ISTANBUL KULTUR UNIVERSITY*
Adalet ve Suç Psikolojisi Laboratuvarı / *Justice and Crime Psychology Laboratory*

Türkiye **Şiddet Haritası / Violence Map** 2025

Doç. Dr. Ayhan Erbay

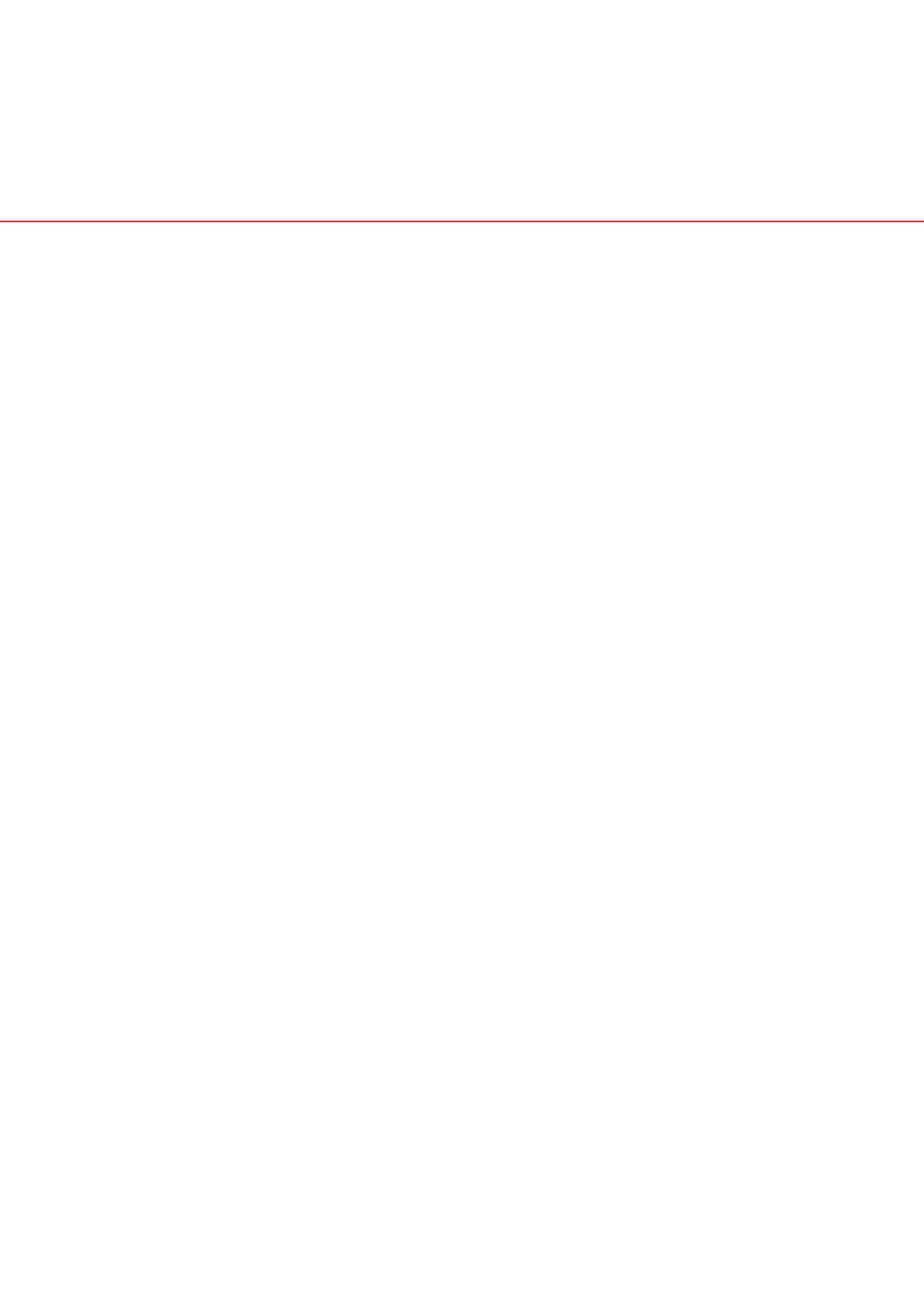
ISBN: 978-625-8180-46-6

İstanbul Kültür Üniversitesi Yayın No: 329

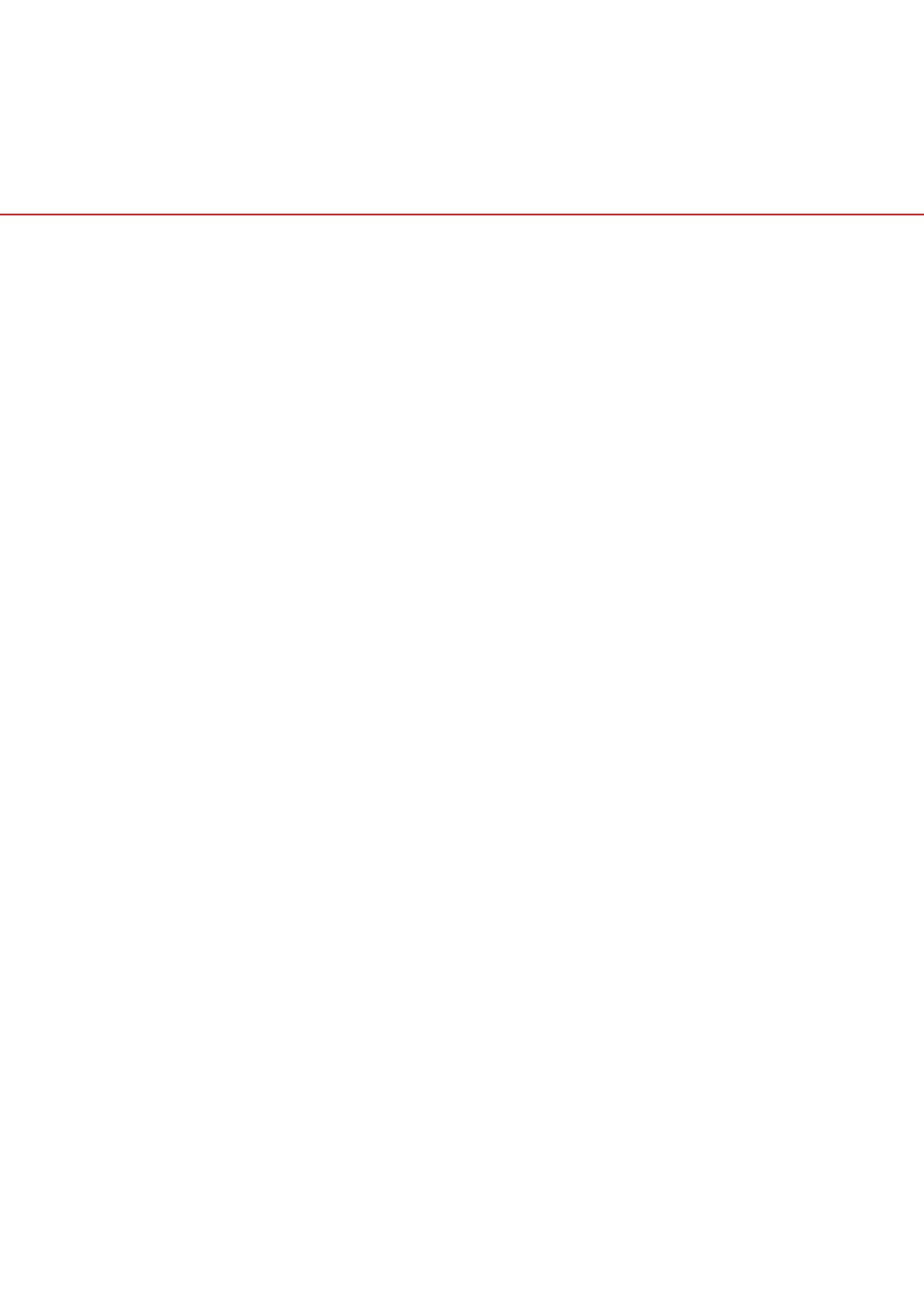
İçindekiler

Ön Söz	9
Teşekkür	11
Yönetici Özeti.....	12
Giriş	14
Metodoloji	18
Bulgular	19
Suç Türüne Göre Dağılım.....	19
Suç Olaylarının Bölgesel Dağılımı	19
Suç Olaylarının Şehirlere Göre Dağılımı	21
Suçun Meydana Geldiği Ayların Dağılımı	24
Suç Olaylarında Kullanılan Silahların Dağılımı	25
Suça Göre Kullanılan Silahların Dağılımı	25
Mağdurların Cinsiyet Dağılımı	27
Kırılgan Gruplara Yönelik Suç Olayları	29
Faillere İlişkin Bulgular	33
Öneriler	35
Sonuç	37
Kaynakça	39

Tablolar

Tablo 1. Suç Türüne Göre Dağılım.....	19
Tablo 2. Suç Olaylarının Bölgelere Göre Dağılımı	21
Tablo 3. Suç Olaylarının Şehirlere Göre Dağılımı (En Yüksek ve En Düşük 10 Şehir)	22
Tablo 4. Suç Olaylarının İlçelere Göre Dağılımı (En Yüksek 10 İlçe).....	23
Tablo 5. En Sık Suç Olayı Meydana Gelen Mahalleler.....	23
Tablo 6. Suç Olaylarının Meydana Geldiği Aylara Göre Dağılımlar	25
Tablo 7. Suç Olaylarının Kullanılan Silahlara Göre Dağılımlar	27
Tablo 8. Suç Türüne Göre Kullanılan Silahlar	27
Tablo 9. Mağdurların Cinsiyet Dağılımı	28
Tablo 10. Suç Türüne Göre Mağdurların Cinsiyet Dağılımı.....	28
Tablo 11. Mağdurların Yaş Gruplarına Göre Suç Türü Dağılımları	29
Tablo 12. 60 Yaş Üstü Mağdurların Suç Türüne Göre Fail Dağılımları	30
Tablo 13. 0-18 Yaş Aralığındaki Çocukların Suç Türüne Göre Fail Dağılımları	31
Tablo 14. Kadın Mağdurların Suç Türüne Göre Faillerle İlişkisi	32
Tablo 15. Erkek Mağdurların Suç Türüne Göre Failerle İlişkisi	32
Tablo 16. Faillerin Cinsiyet Dağılımı	33
Tablo 17. Fail ve Mağdurların İlişkisi	34

Ön Söz

İstanbul Kültür Üniversitesi Adalet ve Suç Psikolojisi Laboratuvarı (ASLAB) bünyesinde yürüttüğümüz çalışmaların en temel sütunlarından birini teşkil eden Türkiye Şiddet Haritası raporunun 2025 yılı sonuçlarını kamuoyunun ve bilim dünyasının dikkatine sunmaktayız. Şiddet olgusunun sadece bireysel bir patoloji değil aynı zamanda toplumsal yapıdaki kırılmaların ve değişimlerin bir aynası olduğu gerçeğinden hareketle başladığımız bu yolculuk ikinci yılında çok daha kritik ve sarsıcı bulgulara evrilmiştir. Bu rapor toplumsal barışın tesisi ve bireylerin fiziksel güvenliğinin korunması adına sadece bir veri derlemesi değil aynı zamanda bir erken uyarı sistemi niteliği taşımaktadır. 2025 yılı verileri şiddetin mekânsal olarak nasıl yer değiştirdiğini ve tanıdıklar arasındaki “mahrem” şiddetin nasıl kamusal bir “yabancı” şiddetine dönüştüğünü akademik bir titizlikle ortaya koymaktadır. Bu kapsamlı çalışmanın hayata geçirilmesinde emeği geçen tüm araştırmacılarımıza veri toplama sürecinde titizlikle çalışan ekibimize ve akademik rehberliğiyle yolumuzu aydınlatan değerli hocalarımıza teşekkürü bir borç bilirim. Şiddetsiz bir toplum idealiyle hazırlanan bu raporun politika yapıcılardan uygulayıcılara kadar geniş bir kitle için rehber olmasını temenni ederim.

Teşekkür

Bu çalışma İstanbul Kültür Üniversitesi Adalet ve Suç Psikolojisi Laboratuvarında gönüllü olarak çalışan Asya Nisa Güçlü, Ayşe Nesli Kavaklı, Derin Atabarut, Dilay Yılmaz, Ece Ergin, Ece Nur Soysal, Eylül Peker, İremsoy Bozkuş, Meryem Melike Sevinç, Sida Seykan, Tuğçe Kara, Zelal Beyzanur Ataklı, Zeynep Uluçay ve Zeynep Yaren Kan'ın büyük katkıları ile gerçekleştirilmiştir. Kendilerine şükranlarımı sunuyorum.

Raporun son halini almasında verdikleri teknik destek için İstanbul Kültür Üniversitesi Kurumsal İletişim Daire Başkanı Nilgün Eryeşil'e ve tüm ekibine ayrıca teşekkür ediyorum.

Yönetici Özeti

Türkiye Şiddet Haritası 2025 raporu, yerel ve ulusal basın kaynaklarından derlenen 2289 kişilerarası şiddet vakasının adli psikoloji ve kriminoloji perspektifiyle derinlemesine analiz edilmesi sonucunda oluşturulmuştur. 2024 yılı verileriyle karşılaştırmalı olarak hazırlanan bu rapor, şiddetin Türkiye genelindeki mekânsal, zamansal ve niteliksel değişimlerini kriminolojik teoriler eşliğinde sunmaktadır. Raporun en can alıcı bulguları şu şekilde sıralanmaktadır:

1. Şiddet vakalarının toplam sayısı 2024 yılına oranla %75'lik bir artış göstererek 2289'a yükselmiştir; bu artış içerisinde yaralama vakaları %61,5 ile baskın suç türü haline gelmiş, toplumsal gerilim ve asabiyet düzeyinin yükseldiğini kanıtlamıştır.
2. Şiddetin coğrafi odağı Marmara Bölgesi'nden Akdeniz ve Güneydoğu Anadolu bölgelerine kaymış; özellikle Şanlıurfa ve Adana illerinde vaka sayıları sırasıyla yaklaşık 13 kat ve 5 kat artarak bu bölgeleri yeni kriminolojik "sıcak noktalar" haline getirmiştir.
3. Şiddet, "mahrem" alandan sokağa taşmış; 2024 yılında %13,2 olan yabancı fail oranı 2025 yılında %38,8'e fırlayarak toplumsal güven bağlarının zayıfladığını ve kamusal alanın güvenliği konusundaki risklerin arttığını göstermiştir.
4. Ateşli silah kullanımı cinayet vakalarında %62'lik bir hakimiyet kurarak bireysel silahlanmanın şiddetin ölümcüllük dozajını dramatik şekilde artırdığını bilimsel bir kesinlikle ortaya koymuştur.
5. Faillerin %95,5'i erkeklerden oluşmaktadır; bu durum kriminolojideki "erkeklik ve suç" arasındaki bağın daha da kemikleştiğini ve şiddetin birincil kaynağının erkek odaklı saldırganlık şemaları olduğunu teyit etmektedir.
6. Kırılgan gruplar olan yaşlılar (60+ yaş) ve çocuklara (0-18 yaş) yönelik şiddette "yabancı fail" oranlarının ciddi şekilde artması, bu grupların sosyal koruma kalkanlarının ekonomik ve toplumsal stresörler karşısında zayıfladığını kanıtlamaktadır.
7. Şiddetin zamansal dağılımı iklimsel değişimlerle paralellik göstermiş; aşırı sıcak hava dalgalarının etkisiyle Eylül ayı %10,4 ile en riskli ay olarak öne çıkmış, "sıcaklık-saldırganlık" hipotezi 2025 verileriyle bir kez daha doğrulanmıştır.

Raporun ortaya koyduğu bu sarsıcı veriler ışığında, şiddetin ölümcül dozajını düşürmek adına bireysel silahlanmaya yönelik denetimlerin adli psikolojik kriterleri de kapsayacak şekilde radikal bir biçimde sıkılaştırılması, en öncelikli stratejik müdahale alanı olarak görülmektedir. Şiddetin mekânsal olarak kümelendiği Adana ve Şanlıurfa gibi kentsel sıcak noktalarda mahalle bazlı çevresel suç önleme modellerinin hayata geçirilmesi ve şiddetin ana faili olan erkeklere yönelik ekonomik destek mekanizmalarıyla entegre edilmiş psikososyal rehabilitasyon programlarının yaygınlaştırılması, şiddet sarmalının kaynağında kırılmasını sağlayacaktır. Toplumsal güvenin aşınmasıyla kamusal alana taşan şiddet riskine karşı sosyal kontrol ağlarının güçlendirilmesi ve en savunmasız gruplar olan yaşlılar ile çocukların kurumsal koruma kalkanlarıyla daha etkin bir biçimde desteklenmesi, Türkiye'nin şiddetle mücadelesinde bilimsel verilere dayalı, bütüncül ve sürdürülebilir bir sosyal barışın tesisi için ertelenemez bir zorunluluk teşkil etmektedir.

Giriş

Şiddet, insanlık tarihinin her evresinde toplumsal düzenin en büyük tehdidi olarak kabul edilen ancak her dönemde farklı sosyoekonomik ve psikolojik dinamiklere bürünerek kendini yeniden üreten karmaşık bir olgudur. Dünya Sağlık Örgütü tarafından fiziksel güç veya iktidarın bir başkasına karşı yaralanma, ölüm veya psikolojik hasarla sonuçlanacak şekilde planlı bir biçimde kullanılması olarak tanımlanan şiddet, modern toplumlarda sadece bir güvenlik meselesi değil, aynı zamanda temel bir halk sağlığı krizidir. Kişilerarası şiddet, bireyler arasındaki sosyal etkileşimin bir parçası gibi görünse de aslında makro ölçekteki ekonomik daralmaların, sosyal dezorganizasyonun ve kültürel normların mikro düzeydeki bir dışavurumudur. 2025 yılı itibarıyla Türkiye'deki şiddet eğilimlerini inceleyen bu rapor, şiddeti sosyal ekolojik model çerçevesinde ele alarak bireysel, ilişkisel, toplumsal ve yapısal faktörlerin karmaşık etkileşimini kriminolojik bir derinlikle çözümlenmeyi amaçlamaktadır.

Akademik literatürde şiddetin yaygınlığı ve maliyeti üzerine yapılan çalışmalar, bu olgunun sadece bireysel yıkımlara değil, aynı zamanda devasa ekonomik kayıplara yol açtığını belgelemektedir. Dünya Bankası tarafından yayımlanan hastalık kontrol öncelikleri raporlarında vurgulandığı üzere, kişilerarası şiddet dünya genelinde 15 ile 44 yaş aralığındaki bireyler için önde gelen ölüm nedenlerinden biridir. Bu durumun yarattığı doğrudan sağlık giderlerinin ötesinde, iş gücü kaybı ve adalet erişim maliyetleri toplumların kalkınma hedeflerini baltalamaktadır. Nitekim 2025 yılı verilerinde gözlemlenen vaka artışı, toplumsal refahın sürdürülebilirliği önünde ciddi bir engel teşkil etmektedir. Şiddetin motivasyonel kaynaklarını araştıran çalışmalar, insani değerlerin ve şiddete yönelik tutumların davranış üzerindeki belirleyici rolünü ortaya koymaktadır. Bireylerin şiddeti bir çatışma çözme aracı olarak meşrulaştıran tutumlar geliştirmesi, toplumsal normların şiddeti ne ölçüde normalize ettiğiyle doğrudan ilişkilidir. Özellikle öz-merkezli değerlerin yükseldiği ve diğerkâmlığın zayıfladığı dönemlerde, kişilerarası saldırganlığın bir hak arama biçimine dönüştüğü gözlemlenmektedir.

Şiddet türlerine göre yapılan dağılımlar, toplumun sinir uçlarının hangi noktalarda daha kırılabilir olduğunu göstermesi açısından kritiktir. 2025 yılı verilerinde yaralama vakalarının baskınlığı, ani öfke patlamalarının ve dürtü kontrol bozukluklarının bir yansımasıdır. Literatürde Genel Gerilim Teorisi olarak tanımlanan çerçeve, bireylerin ekonomik hedeflerine ulaşamaması veya ani statü kayıpları yaşaması sonucunda hissettikleri gerilimin doğrudan

fiziksel saldırganlığa evrildiğini savunur.

Bu bağlamda, Türkiye genelindeki ekonomik dalgalanmaların ve ticari işletme kapanışlarının yarattığı finansal stresörlerin, bireylerin birbirine yönelik tolerans eşiğini düşürdüğü söylenebilir. Öte yandan cinayet vakalarındaki artış, şiddetin araçsallaşma biçimleriyle birleşerek geri dönülemez bir noktaya ulaştığını kanıtlamaktadır. Cinsel suçlar ise şiddetin en karanlık ve bildirim oranı en düşük alanlarından biri olarak, toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin ve güç asimetrisinin en sarsıcı sonucudur.

Şiddetin bölgesel dağılımı ve sosyo-ekolojik belirleyicileri incelendiğinde, suçun coğrafi olarak dezentralize olduğu görülmektedir. Akademik çalışmalarda kullanılan sosyal ekolojik çerçeve, şiddeti sadece bireysel özelliklerle değil, aynı zamanda ilişkisel çevre ve toplumsal yapı ile açıklar. Türkiye’de kadına yönelik şiddet üzerine yapılan kapsamlı incelemeler; çocukluk çağı travmaları, düşük eğitim seviyesi ve alkol kullanımı gibi bireysel faktörlerin; düşük ilişki doyumu ve zorla evlilik gibi ilişkisel faktörlerin; yoksulluk ve sosyal destek eksikliği gibi toplumsal faktörlerle birleştiğini ortaya koymaktadır.

2025 yılında Akdeniz ve Güneydoğu Anadolu bölgelerindeki vaka yoğunlaşması, bu bölgelerdeki sosyal dokunun ve denetim kapasitesinin hızlı demografik değişimler karşısında zayıfladığını göstermektedir. Sınır bölgelerindeki hareketlilik ve göçün yarattığı sosyal dezorganizasyon, geleneksel kontrol mekanizmalarını felç ederek şiddetin kontrolsüz bir biçimde artmasına zemin hazırlamaktadır.

Mevsimsel dağılım ve iklimsel faktörler, kriminoloji literatüründe Sıcaklık-Saldırganlık Hipotezi ile ele alınmaktadır. 2025 yılı verilerinde şiddetin Eylül ayında zirve yapması, rekor düzeydeki sıcak hava dalgalarının etkisiyle açıklanabilir. İklim ile suç ilişkisini araştıran güncel çalışmalar, aşırı sıcakların bireylerde fizyolojik uyarılmışlığı ve negatif duygulanımı artırdığını belgelemektedir. Isı artışı, asabiyeti tetikleyerek en ufak bir durumsal sürtüşmenin fiziksel kavgaya dönüşme hızını artırmaktadır. Rutin Aktiviteler Teorisi kapsamında değerlendirildiğinde, sıcak havaların insanları daha fazla dış mekânlarda bir araya getirmesi, potansiyel failler ile mağdurlar arasındaki karşılaşma olasılığını maksimize etmektedir. Bu durum, iklim krizinin sadece çevresel değil, aynı zamanda toplumsal güvenlik açısından da bir risk faktörü haline geldiğini kanıtlamaktadır.

Şiddet olaylarında kullanılan silahlar ve ölümcüllük riski, şiddet sarmalının teknik boyutunu oluşturmaktadır. Silah Etkisi olarak bilinen fenomen, silahın varlığının dahi saldırganlığı tetikleyen bir uyarıcı işlevi gördüğünü savunur. 2025 verilerinde ateşli silah kullanımının cinayetlerde %62 gibi bir hakimiyet kurması, bireysel silahlanmanın ve silaha erişimin denetimsizliğinin ölümcül sonuçlarını ortaya koymaktadır. Silahın sağladığı teknik avantaj, çatışma anlarında uzlaşma olasılığını ortadan kaldırarak sonucu mutlak bir yıkıma sabitlemektedir. Kesici-delici aletlerin yaralamalarda ilk sırada yer alması ise dürtüsel şiddetin sokak seviyesindeki yaygınlığını göstermektedir. Bedensel gücün yerini mekanik güce bırakması, şiddetin niteliğini incitme amacından yok etme amacına doğru kaydırmıştır.

Mağdur ve fail profilleri üzerine yapılan analizler, şiddetin toplumsal cinsiyet ve yaş temelli asimetrisini gözler önüne sermektedir. Hegemonik Erkeklik Teorisi, erkeklerin şiddeti bir güç kanıtı ve statü koruma aracı olarak kodladığını vurgular. 2025 yılında failerin %95,5'inin erkek olması, şiddetin erkeklik kurgusundan bağımsız düşünülmemeyeceğini kanıtlayan bir kriminolojik veridir. Mağduriyet tarafında ise kadınların cinayet mağduru olma oranının erkeklerden yüksek olması, toplumsal cinsiyete dayalı şiddetin ölümcül karakterini koruduğunu göstermektedir. Erkek mağduriyetinin kamusal alanda yabancı failer eliyle artması ise toplumsal güven bağlarının eridiğini ve yabancılaşma ikliminin yerleştiğini simgelemektedir.

Kırılgan gruplar olan çocuk ve yaşlı mağduriyeti, şiddetin en sarsıcı alanlarından biridir. Yaşlılara yönelik şiddet üzerine yapılan uluslararası çalışmalar, bu grubun fiziksel ve psikolojik bağımlılıkları nedeniyle hem aile içinde hem de kurumda yüksek risk altında olduğunu göstermektedir. Yaşlı mağduriyetindeki zihinsel sağlık sonuçları, depresyon ve kaygı bozukluklarını kronik hale getirmektedir. Çocuklar için ise şiddet, sadece fiziksel bir hasar değil, nesiller arası aktarılan bir travma döngüsüdür. 2025 verilerinde çocuklara yönelik yabancı fail oranındaki artış, sosyal koruma mekanizmalarının ve okul gibi güvenli alanların dışındaki denetim boşluklarının bir sonucudur. Kırılgan grupların sosyal izolasyonu, failer için fırsat alanları yaratarak şiddetin görünmezliğini artırmaktadır.

Yakın partner şiddeti ve yardım arama davranışı, şiddetin mahrem alandaki sürekliliğini açıklamaktadır. Türkiye’de yapılan araştırmalar, kadınların yaklaşık %36’sının yaşamları boyunca en az bir kez fiziksel şiddete maruz kaldığını ve bu kadınların yarısından fazlasının ağır şiddet türleriyle karşılaştığını ortaya koymaktadır. Ancak çarpıcı olan, mağdurların büyük çoğunluğunun resmi kurumlara başvurmak yerine informal stratejileri tercih etmesidir.

Yardım arama davranışı, şiddetin sıklığı ve şiddeti arttıkça yükselmektedir. Bu durum, düşük yoğunluklu şiddetin toplumda normalize edildiğini ve kadınların kurumsal sisteme duydukları güvenin artırılması gerektiğini göstermektedir. Eşi veya eski eşi tarafından öldürülen kadınların oranı, partner şiddetinin en ağır sonucudur ve bu vakaların çoğunun önlenemez olduğu gerçeği, sistemik bir müdahale ihtiyacını doğurmaktadır.

Sonuç olarak, 2025 yılı raporunun giriş kısmını oluşturan bu teorik ve ampirik zemin, şiddetin Türkiye’de nasıl bir dönüşüm geçirdiğini anlamak adına hayati bir pusula sunmaktadır. Ekonomik gerilim, iklimsel uyarılmışlık, sosyal dezorganizasyon ve bireysel silahlanma gibi faktörlerin birleşmesi, şiddeti mahrem alanlardan sokağa taşıyarak kamusal güvenliği tehdit eder bir boyuta ulaştırmıştır. Mevcut bulgular, şiddetle mücadelenin sadece polisiye tedbirlerle değil; ekonomik iyileştirme, sosyal destek ağlarının güçlendirilmesi, silah denetiminin sıkılaştırılması ve şiddeti meşrulaştıran kültürel kodların dönüştürülmesiyle mümkün olabileceğini kanıtlamaktadır. Bu raporun sunduğu mahalle bazlı sıcak noktalar ve demografik risk profilleri, politika yapıcılar için veri odaklı bir strateji geliştirmenin temelini oluşturmaktadır. Şiddetsiz bir gelecek inşası, ancak bu bilimsel verilerin ışığında kurgulanacak kapsamlı ve yerel odaklı müdahale modelleriyle mümkün olacaktır.

Metodoloji

Türkiye Şiddet Haritası 2025 raporunun hazırlanma süreci, 2024 yılı raporunda takip edilen ve akademik geçerliliği kanıtlanmış olan sistematik medya izleme ve veri analizi yolunu esas almıştır. Çalışma kapsamında Türkiye genelinde yayın yapan ulusal haber portalları ile 81 ilin tamamını kapsayan yerel gazete ve haber siteleri her gün düzenli olarak taranmıştır. Bu tarama sürecinde sadece kişilerarası şiddet vakaları analize dahil edilmiş; terör eylemleri, trafik kazaları, iş kazaları veya intihar vakaları metodolojik olarak kapsam dışı bırakılmıştır. Toplamda 2289 adet vaka, önceden belirlenmiş bir kodlama anahtarı üzerinden değişkenlerine ayrılarak dijital bir veri tabanına işlenmiştir.

Kodlama anahtarı; olayın gerçekleştiği il ve bölge, olay tarihi, suç türü (yaralama, cinayet, cinsel suç), kullanılan silah, mağdurun ve failin cinsiyeti, yaşı, taraflar arasındaki yakınlık derecesi (eşi, arkadaşı, yabancı vb.) ve olayın gerçekleştiği spesifik mahalle bilgilerini içermektedir. Haber metinlerinde eksik veya belirtilmemiş olarak yer alan demografik veriler için kriminolojik araştırmalarda standart bir uygulama olan oransal dağıtım (proportional distribution) yöntemi uygulanmıştır. Bu yöntemle, bilinmeyen değerler mevcut veri setindeki gerçek dağılım oranlarına uygun şekilde atanarak verinin istatistiksel gücü ve temsil kabiliyeti maksimize edilmiştir.

Çalışmanın kapsamı dahilinde bazı sınırlılıklar bulunmaktadır. Birincisi, çalışmada yer alan yerel haber kaynaklarının tamamı dijital içerik sunan kurumlardır. Dijital içerik sunmayıp yerel haber üreten kaynaklar çalışmanın dışında kalmıştır. İkincisi, dijital içerik sunan ama arşivlerine erişilemeyen yerel haber kaynakları çalışmaya dahil edilmemiştir. Üçüncü sınırlılık ise yerel haber kaynaklarının tamamı aynı usülle hazırlanan haber içeriğine sahip olmadığından yer yer veri kayıpları meydana gelmiştir. Son olarak bu raporda sunulan oranlar her ne kadar 2025 yılına ait olsa da ülkemizdeki tüm kişilerarası şiddet olaylarının bir kısmını yansıttığından veriler tüm olayları temsil etmemektedir.

Hazırlanan veri seti SPSS yazılımına aktarılarak betimsel istatistikler, frekans analizleri ve çapraz tablolar oluşturulmuş; değişkenler arasındaki anlamlılık düzeylerini belirlemek amacıyla Ki-Kare testi ve gruplar arası farklılıkları saptamak için ANOVA gibi çıkarımsal analizler uygulanmıştır. Elde edilen tüm bulgular adli psikoloji ve kriminoloji literatürüyle sentezlenerek 2024 yılı sonuçlarıyla karşılaştırmalı bir biçimde yorumlanmıştır.

Bulgular

Suç Türüne Göre Dağılım

2025 yılında incelenen 2289 şiddet olayının büyük çoğunluğunu %61,5 (n=1408) ile yaralama vakaları oluşturmaktadır. Bunu %35,6 (n=816) ile cinayet ve %2,8 (n=65) ile cinsel suçlar izlemektedir (bkz. Tablo 1). 2024 yılındaki 1302 vakanın %52'si cinayet iken , 2025'te toplam vaka sayısı neredeyse iki katına çıkmış; ancak ağırlık merkezi öldürme eylemlerinden fiziksel bütünlüğe zarar veren yaralamalara kaymıştır. Vaka sayısındaki %75'lik artışa rağmen, cinayet oranında düşüş, yaralama eylemlerinde ise belirgin bir artış gözlenmektedir. Bu durum, toplumsal gerilimin artık doğrudan yaşam sonlandırmadan ziyade, günlük etkileşimlerde fiziksel saldırganlık şeklinde dışa vurulduğunu göstermektedir. Cinsel suçlardaki oransal artış (3,5 kat) ise bu tür vakaların görünürlüğünün veya bildirim oranlarının arttığına işaret etmektedir.

Tablo 1. Suç Türüne Göre Dağılım

Suç Türü	Sıklık	Oran (%)
Yaralama	1408	61,5
Cinayet	816	35,6
Cinsel Suç	65	2,8
Toplam	2289	100

Suç Olaylarının Bölgesel Dağılımı

Şiddetin en yoğun olduğu bölge %28,3 (n=647) ile Marmara Bölgesi'dir. Akdeniz Bölgesi %22,6 (n=517) ile ikinci sıradadır. 2024'te Marmara Bölgesi toplam olayların %48,9'unu oluşturarak tek başına baskın durumdayken (bkz. Tablo 2), 2025'te şiddetin Akdeniz ve Güneydoğu Anadolu (%16,1) bölgelerine doğru daha homojen dağıldığı görülmektedir.

Akdeniz ve Güneydoğu Anadolu bölgeleri, son yıllarda Türkiye şiddet haritasının en hareketli ve riskli odak noktaları haline gelmiş olup bu durum hem sınır dinamikleri hem de derinleşen sosyoekonomik krizlerle doğrudan ilişkilidir. 2024 yılından 2025 yılına geçişte Marmara Bölgesi'ndeki vaka yoğunluğunun oransal olarak azalmasına karşılık, Akdeniz'de vakaların yaklaşık beş kat, Güneydoğu Anadolu'da ise dört kat artış göstermesi, şiddetin odağının sanayileşmiş batı illerinden güney sınır hattına kaydığını kanıtlamaktadır.

Akademik araştırmalar, bu bölgesel kaymanın temelinde 2011’de başlayan Suriye iç savaşının yarattığı kitlesel göç dalgasının ve bu dalganın beraberinde getirdiği gettolaşma olgusunun yattığını göstermektedir. Özellikle sınır illerinde Suriyeli nüfusun yoğunlaşmasıyla ortaya çıkan mekânsal ayrışma; eğitim, sağlık ve güvenlik hizmetlerine erişimde darboğazlar yaratarak sosyal kontrol mekanizmalarını zayıflatmaktadır. Sosyolojik araştırmalarda vurgulanan sosyal mesafe kavramı, yerel halk ile göçmen gruplar arasındaki yabancılaşmanın zamanla arttığını ve bu durumun toplumsal gerilimi tırmandırarak kişilerarası şiddeti bir dışavurum mekanizması haline getirdiğini ortaya koymaktadır.

Bu demografik değişime paralel olarak, TOBB verilerinin işaret ettiği ekonomik daralma, bölgedeki şiddet sarmalını derinleştiren temel bir katalizör işlevi görmektedir. Kapanan şirket sayısındaki artış ve yeni girişimlerin azalması, özellikle tarım ve sınır ticaretine dayalı Akdeniz ve Güneydoğu ekonomilerinde ciddi bir geçim krizine yol açmıştır. Kriminolojik bir perspektifle Genel Gerilim Teorisi üzerinden değerlendirildiğinde, bireylerin ekonomik hedeflerine ulaşamaması ve ani finansal kayıplar yaşaması, öfke ve hüsrân gibi negatif duygulanımları tetiklemekte, bu da çatışma eşiğini düşürerek en ufak sosyal sürtüşmelerin dahi ağır yaralama veya cinayetle sonuçlanmasına neden olmaktadır. Nitekim 2025 verilerinde yaralama vakalarının %61,5 gibi baskın bir düzeye ulaşması, toplumsal sinir uçlarının yıprandığını ve şiddetin günlük etkileşimlerin bir parçası haline geldiğini göstermektedir.

Bölgedeki şiddetin niteliği incelendiğinde, sivil toplum kurumlarının saha raporları, Güneydoğu Anadolu’da kadına yönelik şiddetin ve aile içi cinayetlerin büyük oranda ateşli silahlarla gerçekteştirildiğini belgelemektedir. Sınır bölgelerindeki denetim zorlukları ve yasa dışı silah akışının yarattığı silaha erişim kolaylığı, kriminolojideki Silah Etkisi fenomenini tetikleyerek saldırganlık eğilimlerini daha ölümcül sonuçlara taşımaktadır. Adli psikolojik çalışmalar, çatışmalı sınır bölgelerinde yaşayan bireylerde şiddetin normalleştiği bir sosyal öğrenme sürecinin işlediğini, Suriye’deki istikrarsızlığın yarattığı kaotik atmosferin bölge insanının adli profilinde savunmacı ve saldırgan şemaları güçlendirdiğini vurgulamaktadır. Sonuç olarak, yüksek nüfus hareketliliği, sosyoekonomik çöküş ve yetersiz kalan kurumsal denetim, Akdeniz ve Güneydoğu hattını Türkiye’nin “kriminal sıcak noktası” haline getirmekte; bu çok boyutlu kriz hali, şiddeti sadece bir suç olayı değil, yapısal bir toplumsal sonuç olarak karşımıza çıkarmaktadır.

Tablo 2. Suç Olaylarının Bölgesel Dağılımı

Bölgeler	Sıklık	Oran (%)
Marmara Bölgesi	647	28,3
Akdeniz Bölgesi	517	21,4
Güneydoğu Anadolu Bölgesi	369	16,1
İç Anadolu Bölgesi	304	13,3
Karadeniz Bölgesi	188	8,2
Ege Bölgesi	150	6,6
Doğu Anadolu Bölgesi	114	5
Toplam	2289	100

Suç Olaylarının Şehirlere Göre Dağılımı

İstanbul %14 (n=321) ile liderliğini korurken, Şanlıurfa (%10,6) ve Adana (%8,3) dikkat çekici şekilde üst sıralara yerleşmiştir (bkz. Tablo 3). 2024'te İstanbul'un payı %31,6 gibi çok yüksek bir orandaydı. 2025 verilerinde İstanbul'un oransal ağırlığı azalmış; Şanlıurfa ve Adana gibi şehirler, 2024'te tepede yer alan Çorum ve Edirne'nin yerini almıştır.

2025 verilerinde İstanbul'un suçun mutlak merkezi olmaktan çıkıp oransal bir dezentralizasyona uğraması, kriminolojik açıdan şiddetin metropol suçu olmaktan çıkıp yapısal bir kriz haline geldiğini kanıtlamaktadır. Şanlıurfa'nın bir yıl içinde vaka oranını yaklaşık %1,4'ten %10,6'ya çıkarması ve Adana'nın bu tırmanışı takip etmesi, bu iki şehrin artık geçici durumsal sıcak noktalar değil, kronik kriminojenik merkezler haline geldiğini gösterir. Akademik çalışmalar, bu illerdeki suç artışını özellikle Sosyodemografik Değişim ve Sosyal Dezorganizasyon ekseninde ele almaktadır.

Şanlıurfa özelinde yürütülen güncel araştırmalar (örneğin; çocuk istismarı ve suça sürüklenen çocuklar üzerine yapılan saha raporları), şehirde yoksulluk, erken yaşta işçilik ve sokakla temasın birincil kriminojenik risk faktörleri olduğunu belgelemektedir. Özellikle Viranşehir, Siverek ve Birecik (Tablo 5'te Meydan Mahallesi ile karşımıza çıkan ilçe) gibi bölgelerde suça sürüklenen çocuk dosyalarındaki belirgin artış, Genel Gerilim Teorisi'nin öngördüğü ekonomik tıkanıklığın doğrudan bir sonucudur. Sosyal hizmet literatüründe vurgulanan "Urfa'da çocuklara özgü tutukevi ve eğitim evinin eksikliği", adli sistemdeki boşlukların ikincil travmalar yaratarak şiddet sarmalını beslediğini neden-sonuç ilişkisi içinde açıklar.

Adana-Seyhan ve Yüreğir hattındaki suç kümelenmesi ise tıp ve adli tıp kaynaklı araştırmalarda “Şahsa karşı işlenen suçlarda sosyodemografik risk profili” olarak tanımlanmaktadır. Bu bölgede düşük eğitim seviyesinin ve madde kullanım yaygınlığının, bireylerde impuls kontrol bozukluklarını tetiklediği, bunun da en ufak sosyal sürtüşmelerin dahi (Rutin Aktiviteler Teorisi kapsamında sokaktaki karşılaşmalar) ağır yaralama vakalarına dönüşmesine neden olduğu saptanmıştır. Özellikle Adana-Çukurova-Toros Mahallesi gibi mikro-lokasyonlardaki yoğunlaşma, kriminolojideki Çevresel Kriminoloji perspektifiyle; yani mekânın fiziksel yapısının (karanlık sokaklar, denetimsiz kamusal alanlar) suçun işlenme fırsatını artırmasıyla doğrudan ilişkilidir.

Sosyolojik açıdan bu iki şehirdeki patlama, Suriye iç savaşının yarattığı kitlesel göçün ardından gelen mekânsal gettolaşma ve sosyal mesafe artışıyla harmanlanmaktadır. Akademik araştırmalar, yerel halk ile göçmen gruplar arasındaki sosyal bağların zayıflamasının, toplumsal denetim mekanizmalarını felç ettiğini ve şiddeti bir iletişim-çatışma çözme aracı olarak normalleştirdiğini ortaya koymaktadır. TOBB verilerinin işaret ettiği ticari daralma ve işletme kapanışları, bu sosyal çözülmeye ekonomik bir tetikleyici ekleyerek, 2025 tablosundaki ağır yaralama ve cinayet oranlarını adeta bir toplumsal cinnet seviyesine taşımıştır. Sonuç olarak, mahalle bazlı bu mikro-kümelenmeler, sadece bireysel suçluların değil, bölgenin sosyoekonomik, demografik ve kurumsal yetersizliklerinin bir sentezi olarak karşımıza çıkmaktadır.

Tablo 3. Suç Olaylarının Şehirlere Göre Dağılımı
(En Yüksek ve En Düşük 10 Şehir)

En Çok	Sıklık	Oran (%)	En Düşük	Sıklık	Oran (%)
İstanbul	321	14	Konya	6	0,3
Şanlıurfa	242	10,6	Muş	6	0,3
Adana	190	8,3	Iğdır	5	0,2
Antalya	113	4,9	Tunceli	5	0,2
Kocaeli	91	4	Ağrı	4	0,2
Bursa	76	3,3	Bitlis	4	0,2
Samsun	66	2,9	Çankırı	3	0,1
Mersin	65	2,8	Ardahan	2	0,1
Ankara	63	2,8	Hakkari	2	0,1
Gaziantep	59	2,6	Bingöl	1	0

Tablo 4. Suç Olaylarının İlçelere Göre Dağılımı
(En Yüksek 10 İlçe)

En Çok	Sıklık	Oran (%)
Adana - Seyhan	92	4
Adana - Yüreğir	64	2,8
Şanlıurfa - Haliliye	63	2,8
İstanbul - Esenyurt	62	2,7
Şanlıurfa - Eyyübiye	56	2,4
Şanlıurfa - Siverek	49	2,1
Şanlıurfa - Viranşehir	34	1,5
Mersin - Tarsus	33	1,4
Antalya - Muratpaşa	32	1,4
Antalya - Alanya	31	1,4

Tablo 5. En Sık Suç Olayı Meydana Gelen Mahalleler

İl	İlçe	Mahalle	Olay Sayısı
Adana	Çukurova	Toros Mahallesi	7
Şanlıurfa	Birecik	Meydan Mahallesi	7
Antalya	Muratpaşa	Yeşildere Mahallesi	6
Şanlıurfa	Haliliye	Süleymaniye Mahallesi	6
Adana	Sarıçam	Çınarlı Mahallesi	6
Adana	Yüreğir	19 Mayıs Mahallesi	6
Adana	Kozan	Tufanpaşa Mahallesi	6
Adana	Seyhan	Gülbağçesi Mahallesi	6
Adana	Seyhan	Dağlıoğlu Mahallesi	6
Hatay	Kırıkhan	Karadurmuşlu Mahallesi	5

Suç Olaylarının Meydana Geldiği Aylar

2025 yılı şiddet vakalarının zamansal dağılımı, 2024 yılındaki sonbahar kümelenmesinden farklı olarak, ağırlık merkezinin yaz sonu ve erken sonbahar dönemine (Ağustos-Eylül) kaydığını açıkça ortaya koymaktadır (bkz. Tablo 6). 2024 verilerinde suç olayları %13,4'lük oranlarla Ekim ve Kasım aylarında zirve yaparken , 2025 yılında Eylül ayı %10,4 (n=238) ile ilk sıraya yerleşmiş, onu Ağustos ve Ekim ayları (%10) takip etmiştir. Bu zamansal kayma, Meteoroloji Genel Müdürlüğü'nün 2025 yılı iklim değerlendirme raporlarında vurgulanan rekor düzeydeki sıcak hava dalgalarının Eylül ayı sonuna kadar sarkması bulgusuyla kriminolojik bir neden-sonuç ilişkisi kurmaktadır. İklim ve suç arasındaki bu korelasyon, adli psikoloji literatüründe "Sıcaklık-Saldırganlık Hipotezi" ile açıklanmakta olup; aşırı sıcakların bireylerde fizyolojik uyarılmışlığı ve iritabiliteyi artırarak çatışma eşliğini düşürdüğü gerçeğine dayanmaktadır.

Kriminolojik bir zemin sunan Rutin Aktiviteler Teorisi çerçevesinde değerlendirildiğinde, 2025 yılının Ağustos ve Eylül aylarındaki yoğunluk, ekstrem hava koşullarının insanların dış mekânlarda geçirdiği süreyi uzatması ve dolayısıyla potansiyel failer ile mağdurların korumasız ortamlarda daha fazla temas etmesiyle doğrudan ilişkilidir. 2025 yılında yayımlanan akademik makaleler, özellikle kentsel ısı adası etkisinin yoğun olduğu bölgelerde, sıcaklık artışının dürtüsel yaralama vakalarını tetiklediğini saptamıştır. Bu durum, 2025 verilerinde yaralama olaylarının %61,5 ile baskın suç türü olmasıyla da uyumludur.

Ayrıca, Eylül ve Ekim ayları arasındaki bu yoğunlaşma, ekonomik kriminoloji bağlamında Genel Gerilim Teorisi ile harmanlanabilir. TOBB verilerinde görülen ticari daralma ve finansal belirsizliklerin üzerine, Eylül ayındaki eğitim masrafları ve kış hazırlıkları gibi mevsimsel ekonomik yüklerin binmesi, bireyler üzerindeki sosyoekonomik baskıyı maksimize etmiştir. Bu ekonomik stresörlerin iklimsel uyarılmışlıkla birleşmesi, 2025 yılının bu aylarını şiddet açısından kriminojenik bir periyoda dönüştürmüştür. 2024 yılında suçun en az işlendiği ay Mart iken , 2025 yılında en düşük frekansın %5,5 ile Aralık ayına kayması, kış dönemindeki sosyal izolasyonun ve hareketliliğin azalmasının koruyucu bir faktör olarak işlev gördüğünü kanıtlamaktadır. Sonuç olarak, 2025 verileri şiddetin mevsimsel karakterinin ekstrem iklim olayları ve ekonomik daralma döngüleriyle senkronize bir biçimde daha erken bir uç noktasına ulaştığını göstermektedir.

Tablo 6. Suç Olaylarında Kullanılan Silahların Dağılımı

Aylar	Sıklık	Oran (%)
Eylül	238	10,4
Ağustos	228	10
Ekim	228	10
Temmuz	217	9,5
Haziran	197	8,6
Ocak	197	8,6
Kasım	184	8
Nisan	184	8
Mart	176	7,7
Mayıs	170	7,4
Şubat	143	6,2
Aralık	127	5,5
Toplam	2289	100

Suç Olaylarında Kullanılan Silahlar

2025 yılı şiddet vakalarında kullanılan silahların dağılımı (bkz.Tablo 7), toplumsal şiddetin araçsallaşma biçimlerinde 2024 yılına kıyasla dramatik bir dönüşüm yaşandığını ve şiddetin ölümcüllük dozajının arttığını ortaya koymaktadır. 2024 verilerinde suç olaylarında ateşli silah kullanımı %31,6 seviyesindeyken, 2025 yılında bu oran %41,5'e yükselerek yaklaşık %10'luk bir artış göstermiştir; benzer şekilde kesici delici alet kullanımı da %26,3'ten %38,1'e tırmanarak şiddetin soğuk ve sıcak silahlar üzerinden profesyonelleştiğini kanıtlamaktadır. Kriminolojik açıdan bu artış, bireysel silahlanmanın ve silaha erişimin kolaylaşmasının bir sonucu olarak değerlendirilmekte olup Silah Etkisi Teorisi çerçevesinde, silahın sadece bir araç değil, aynı zamanda saldırgan düşünceleri tetikleyen bir uyarıcı işlevi gördüğünü doğrulamaktadır. Fiziksel güç kullanımının %18,1'den %12,5'e gerilemesi, kişilerin çatışma anlarında çıplak el veya bedensel müdahale yerine daha yıkıcı araçlara yöneldiğini, bu durumun da şiddetin sonucunu incitme amacından yok etme veya kalıcı hasar verme amacına doğru kaydırıldığını göstermektedir.

Suç türüne göre kullanılan silahların çapraz analizi (bkz.Tablo 8) incelendiğinde, silah seçiminin suçun nihai sonucu üzerindeki belirleyici rolü çok daha net bir şekilde izlenebilmektedir. 2024 raporunda cinayetlerin %49,2'si ateşli silahlarla işlenirken, 2025 yılında bu oran sarsıcı bir şekilde %62'ye yükselmiş; bu durum kriminolojideki Araçsallık Hipotezi ile doğrudan ilişkilendirilmiştir. 2025 yılında yayımlanan güncel akademik çalışmalar, saldırganın öldürme kastı aynı kalsa bile, kullanılan silahın teknolojik gücü ve erişilebilirliğinin sağkalım olasılığını minimize ettiğini, yani ateşli silahın ölümcüllük kapasitesinin çatışmayı kaçınılmaz bir cinayete dönüştürdüğünü belgelemektedir.

Yaralama vakalarında ise kesici delici aletlerin %43 ile ilk sırada yer alması, dürtüsel şiddetin ve sokak seviyesindeki çatışmaların daha çok taşınabilir ve erişimi yasal denetim açısından daha esnek olan araçlar üzerinden yürütüldüğünü kanıtlamaktadır. 2024 verilerinde yaralamalarda fiziksel güç kullanımı daha baskın bir paya sahipken, 2025'te bu payın %16'ya düşüp kesici aletlerin yükselmesi, adli psikoloji perspektifinden bireylerin çatışma anlarındaki tehdit algısının arttığını ve savunmacı veya saldırgan bir refleksle yanlarında taşıdıkları aletleri daha kolay devreye soktuklarını göstermektedir. Sonuç olarak, 2024'ten 2025'e geçişte şiddetin araçsal karakteri bedensel güçten mekanik güce doğru evrilmiş; bu evrilme neticesinde ateşli silahlar cinayetlerin, kesici aletler ise yaralamaların ana faili haline gelmiştir. Bu durumun arkasındaki temel neden-sonuç ilişkisi, TOBB verilerinde saptanan ekonomik gerilimin yarattığı toplumsal anomi halinin bireysel silahlanma ile birleşerek patlayıcı bir kombinasyon oluşturmasıdır. Kriminolojik olarak bu tablo, sadece suçlu profilinin değil, suç araçlarının denetimine yönelik kamu politikalarının da (silah kontrol yasaları, bıçak taşıma yasakları vb.) 2024 yılına göre çok daha kritik bir güvenlik bileşeni haline geldiğini, aksi takdirde en basit kişilerarası sürtüşmelerin dahi silahın sağladığı teknik avantaj nedeniyle ölümlerle sonuçlanmaya devam edeceğini bilimsel bir kesinlikle ortaya koymaktadır.

Tablo 7. En Sık Suç Olayı Meydana Gelen Mahalleler

Silah Türü	Sıklık	Oran (%)
Ateşli silah	950	41,5
Kesici delici alet	873	38,1
Fiziksel güç	285	12,5
Künt cisim	164	7,2
Cinsel şiddet	17	0,7
Toplam	2289	100

Tablo 8. Suç Türüne Göre Kullanılan Silahlar

Suç Türü	Ateşli Silah		Kesici Delici Alet		Kütle Cisim		Fiziksel Güç	
	Sıklık	Oran (%)	Sıklık	Oran (%)	Sıklık	Oran (%)	Sıklık	Oran (%)
Cinayet	506	62	246	30	38	5	26	3
Yaralama	441	31	610	43	125	9	232	16

Mağdurların Cinsiyet Dağılımları

Mağdurların %73,8'i erkek iken , faillerin %95,5'i (n=2186) erkektir (bkz. Tablo 9). Çocuk mağdurlar (0-18 yaş) vakaların %11,6'sını oluşturmaktadır. 2024'te erkek mağdur oranı %66,1 iken 2025'te erkeklerin mağduriyet oranı %7,7 düzeyinde artmıştır. Kadınların cinayet mağduru olma oranı (%39,1) erkeklerden (%34,4) yüksektir.

2025 yılına ait şiddet verilerinin mağdur demografisi üzerinden yapılan analizi, şiddetin hem cinsiyet hem de yaş grupları bazında 2024 yılına kıyasla sarsıcı bir değişim geçirdiğini ve bu durumun altında yatan kriminolojik dinamiklerin derinleştiğini göstermektedir. 2024 yılında mağdurların %66,1'ini erkekler oluştururken, 2025 verilerinde bu oran %73,8'e yükselmiş, kadın mağduriyet oranı ise %33,9'dan %26,2'ye oransal olarak gerilemiştir. Ancak bu sayısal düşüş kadınlara yönelik şiddetin azaldığı anlamına gelmemekte; aksine 2025 yılında yayımlanan TÜİK ve Aile Sosyal Hizmetler Bakanlığı araştırmalarının da vurguladığı üzere, dijital şiddet ve ısrarlı takip gibi yeni şiddet türlerinin fiziksel şiddete evrilmeden önceki safhada yoğunlaştığını kanıtlamaktadır.

Tablo 9. Mağdurların Cinsiyet Dağılımı

Cinsiyet	Sıklık	Oran (%)
Erkek	1690	73,8
Kadın	599	26,2
Toplam	2289	100

Kriminolojik açıdan erkek mağduriyetindeki bu belirgin artış (bkz. Tablo 10), Hegemonik Erkeklik Teorisi çerçevesinde, erkeklerin şiddeti bir güç kanıtlama aracı olarak birbirlerine karşı daha sık kullanmaya başladıklarını ve kamusal alandaki çatışmaların 2025 yılında zirveye ulaştığını göstermektedir. Bu durum, önceki analizlerde değinilen ekonomik daralma ve TOBB verilerindeki ticari kayıpların yarattığı toplumsal gerilimin, erkekler arası rekabeti ve çatışmayı kamusal mekanlarda daha yıkıcı hale getirmesinin doğrudan bir sonucudur.

Tablo 10. Suç Türüne Göre Mağdurların Cinsiyet Dağılımı

Cinsiyet	Cinayet		Yaralama		Cinsel Suçlar	
	Sıklık	Oran (%)	Sıklık	Oran (%)	Sıklık	Oran (%)
Erkek	582	34,4	1096	64,9	12	0,7
Kadın	234	39,1	312	52,1	53	8,8

Mağdurların yaş gruplarına göre suç türü dağılımları (bkz. Tablo 11) incelendiğinde, 2024 yılındaki öldürme odaklı şiddet profilinin 2025 yılında daha karmaşık bir yapıya büründüğü görülmektedir. 2024 raporunda 60 yaş ve üzeri bireylere yönelik şiddetin %84,1 gibi devasa bir oranla cinayete sonuçlandığı ve dünya ortalamasının 3,5 katı olduğu vurgulanırken, 2025 yılında bu yaş grubundaki cinayet oranının %45,8'e gerilemesi ancak yaralama vakalarının %53,2'ye yükselmesi dikkat çekicidir. Bu veriler, yaşlılara yönelik şiddetin ölümcüllüğünün oransal olarak azaldığını ancak sürekliliğinin ve fiziksel saldırı dozajının geniş bir tabana yayıldığını göstermektedir. Benzer bir örüntü 0-18 yaş arası çocuklar için de geçerlidir; 2024'te çocuk mağduriyetinde cinayet oranı %40,7 iken, 2025'te bu oran %27,4'e gerilemiş, buna karşılık yaralama vakaları %66 gibi kritik bir seviyeye ulaşmıştır. Adli psikoloji literatüründe Kırılganlık Teorisiyle açıklanan bu durum, çocukların ve yaşlıların fiziksel ve sosyal bağımlılıkları nedeniyle saldırganların birincil hedefi olmaya devam ettiğini, ancak şiddetin bu gruplar üzerinde bir cezalandırma ve kontrol aracı olarak daha yaygın bir şekilde kullanıldığını kanıtlamaktadır.

2025 yılında yayımlanan akademik araştırmalar ve sivil toplum kuruluşlarının saha raporları, bu yaş profillerindeki şiddet artışını ekonomik krizin aile içi dinamikleri bozmasıyla ilişkilendirmektedir. Geçim sıkıntısı ve derin yoksullaşma, hane halkı içindeki en savunmasız bireyler olan çocuk ve yaşlıların istismar edilme ve fiziksel saldırıya maruz kalma riskini maksimize etmiştir. 2025 verilerinde cinsel suçların çocuklar üzerindeki payının %6,6 ile yetişkinlerden (%2,1) çok daha yüksek olması, suçun fırsat ve zayıf sosyal koruma mekanizmalarından beslendiğini ortaya koyan Rutin Aktiviteler Teorisini doğrulamaktadır. Sonuç olarak, 2025 yılı mağdur profili; ekonomik stresörlerin iklimsel uyarılmışlıkla birleştiği, erkeklerin kamusal alanda birbirlerine, ev içinde ise kadın, çocuk ve yaşlılara yönelik saldırganlıklarını artıran, toplumsal kontrolün en küçük yapı birimi olan ailede dahi zayıfladığı bir kriminolojik manzara sunmaktadır.

Tablo 11. Mağdurların Yaş Gruplarına Göre Suç Türü Dağılımları

Yaş Grubu	Cinayet		Yaralama		Cinsel Suçlar	
	Sıklık	Oran (%)	Sıklık	Oran%	Sıklık	Oran%
0-18	121	27,4	291	66,0	29	6,6
19-59	602	36,6	1009	61,3	34	2,1
60 ve üstü	93	45,8	108	53,2	2	1,0

Kırılgan Gruplara Yönelik Suç Olayları

2025 yılı şiddet verilerinin mağdur profili üzerinden gerçekleştirilen analizi, özellikle toplumun en kırılgan katmanları olan 60 yaş üstü yaşlılar ve 0-18 yaş arası çocuklar üzerindeki şiddetin niteliksel bir eksen kaymasına uğradığını ortaya koymaktadır. 60 yaş üstü mağdurların fail dağılımlarını inceleyen tablo (bkz. Tablo 12), 2024 yılı verileriyle kıyaslandığında kriminolojik açıdan oldukça sarsıcı bir dışsallaşma eğilimi göstermektedir; zira 2024 raporunda yaşlı cinayetlerinin %58,8 gibi büyük bir çoğunluğu birinci derece akrabalar tarafından gerçekleştirilirken, 2025 yılında cinayet vakalarında yabancı failerin oranı %33,3'e yükselerek aile içi failerin (%29) önüne geçmiştir. Yaralama vakalarında ise yabancı fail oranı %45,4 ile çok daha baskın bir seviyeye ulaşarak, yaşlıların sadece güvenli liman sayılan ev içinde değil, kamusal alanda da doğrudan hedef haline geldiğini kanıtlamaktadır.

2025 yılında yayımlanan akademik makaleler ve sosyal hizmet saha raporları, bu durumu Türkiye'deki yaşlı nüfusun toplam nüfus içindeki payının %10,2'yi aşması ve derinleşen ekonomik yoksulluğun yaşlıları yumuşak hedef haline getirmesiyle ilişkilendirmektedir.

TOBB verilerinde görülen ticari daralma ve hane halkı gelirindeki reel düşüş, yaşlıların birikimlerine veya mülklerine yönelik fırsatçı saldırıları tetiklemekte; bu da kriminolojideki Kırılganlık Teorisi uyarınca, fiziksel direnci düşük olan bu grubun yabancılar tarafından ekonomik motivasyonlu şiddete daha sık maruz kalmasına neden olmaktadır.

Tablo 12. 60 Yaş Üstü Mağdurların Suç Türüne Göre Fail Dağılımları

Suç Türü	Yabancı		1. Derece Akrabaları (Eşi, çocuğu)		3. ve 4. Derece Akrabalar					
	Sıklık	Oran (%)	Sıklık	Oran (%)	Arkadaşı	(Amca, Dayı vb.)	Komşusu	Sıklık	Oran (%)	
Cinayet	31	33,3	27	29,0	13	14,0	10	10,8	7	7,5
Yaralama	49	45,4	14	13,0	20	18,5	14	13,0	4	3,7

Benzer bir yapısal dönüşüm, 0-18 yaş aralığındaki çocukların mağduriyet tablolarında da kendini göstermektedir (bkz. Tablo 13). 2024 yılında çocuklara yönelik yaralama vakalarının %33,3'ü birinci derece akrabalar tarafından gerçekleştirilirken, 2025 verilerinde yabancı failerin yaralama vakalarındaki payı %44,3'e fırlayarak suça dair Rutin Aktiviteler Teorisini acı bir şekilde doğrulamaktadır. Çocuk cinayetlerinde ise yabancı fail oranının (%27,3), akraba (%23,1) ve arkadaş (%23,1) oranlarını geride bırakması, çocukların sosyal koruma kalkanlarının 2024 yılına göre ciddi şekilde zayıfladığını göstermektedir. 2025 yılına ait Türkiye Koruma Analizi Raporları, sosyoekonomik istikrarsızlığın çocuk yoksulluğunu derinleştirdiğini ve çocukların sokakla temasının artmasının onları denetimsiz dış dünyadaki potansiyel failer için açık hedef haline getirdiğini belgelemektedir.

Adli psikoloji perspektifinden bakıldığında, 2025 verilerindeki bu tanıdık olmayan fail artışı, toplumsal anominin bir yansıması olarak; şiddetin artık sadece aile içi çatışmalardan değil, toplumsal bağların çözülmesinden ve ekonomik gerilimin yarattığı yıkıcı saldırganlıktan beslendiğini ortaya koymaktadır. 2024 raporunda vurgulanan şiddetin en yakın çevreden gelmesi gerçeği, 2025'te yerini ekonomik cinnetin ve kontrolsüz toplumsal öfkenin bir sonucu olarak dış tehditlere bırakmıştır. Bu durum, suç önleme politikalarının sadece aile danışmanlığına değil, sokak güvenliği ve sosyal koruma ağlarının radikal bir şekilde güçlendirilmesine odaklanması gerektiğini bilimsel bir zorunluluk olarak sunmaktadır.

Tablo 13. 0-18 Yaş Aralığındaki Çocukların Suç Türüne Göre Fail Dağılımları

Suç Türü	Akrabalar							
	Yabancı		(Kardeş, Baba, Amca vb.)		Arkadaşı		Diğer	
	Sıklık	Oran (%)	Sıklık	Oran (%)	Sıklık	Oran (%)	Sıklık	Oran (%)
Cinayet	31	33,3	27	29,0	13	14,0	10	10,8
Yaralama	49	45,4	14	13,0	20	18,5	14	13,0

2025 yılı şiddet verilerinin mağdur cinsiyeti ile fail arasındaki ilişkiyi inceleyen Tablo 14 ve 15, suçun motivasyonu ve sosyal bağlamı açısından 2024 yılı Türkiye Şiddet Haritası raporundaki bulgularla kıyaslandığında, şiddetin tanıklardan yabancılara doğru kriminolojik bir kayma sergilediği görülmektedir. 2024 yılında kadın cinayetlerinin %52,7'si birinci derece akrabalar tarafından gerçekleştirilirken, 2025 verilerinde bu oran %44,9 seviyesine gerilemiş, ancak yabancı failerin kadın cinayetlerindeki payı %13,2'ye yükselerek kadınların kamusal alandaki risk profilinin arttığını ortaya koymuştur. Yaralama vakalarında ise bu değişim çok daha çarpıcıdır; 2024 yılında kadın mağduriyetinin %54'ü aile içinde üretilirken, 2025 yılında yabancı failer %35,6 ile ilk sıraya yerleşmiş, cinsel suçlarda ise bu oran %41,5'e ulaşarak kadına yönelik şiddetin mahrem alandan kamusal alana sarktığını kanıtlamıştır.

Bu durum, Genel Gerilim Teorisi çerçevesinde değerlendirildiğinde, TOBB'un 2025 yılı verilerinde saptanan %5,9'luk şirket kapanış artışı ve kurulan şirket sayısındaki azalışın yarattığı ekonomik daralmanın, toplumsal stresi artırarak bireyler arasındaki yabancılaşma temelli çatışmaları tetiklediği söylenebilir. Nitekim 2025 yılında yayımlanan akademik araştırmalar (TÜİK 2024-2025 verileri dahil), ekonomik kriz dönemlerinde erkeklik rollerinin zedelenmesinin saldırganlığı artırdığını, bunun hem ev içinde kadına yönelik baskıya hem de sokakta yabancı kadınlara yönelik kontrolcü ve şiddet odaklı eylemlere dönüştüğünü belgelemektedir.

Tablo 14. Kadın Mağdurların Suç Türüne Göre Failerle İlişkisi

Suç Türü	Akrabalar							
	Eşi/Eski Eşi		(Kardeş, Baba, Amca vb.)		Yabancı		Sevgili/Eski Sevgili	
	Sıklık	Oran (%)	Sıklık	Oran (%)	Sıklık	Oran (%)	Sıklık	Oran (%)
Cinayet	105	44,9	72	30,8	31	13,2	24	10,3
Yaralama	82	26,3	43	13,8	111	35,6	29	9,3
Cinsel Suçlar	6	11,3	6	11,3	22	41,5	0	0

Erkek mağdurların faille ilişkisini gösteren Tablo 15 incelendiğinde ise şiddetin kamusal karakterinin çok daha keskinleştiği, ancak aile içi şiddetin erkekler için de ciddi bir tehdit olmaya devam ettiği görülmektedir. 2024 yılında erkek cinayetlerinin %37'si arkadaş veya komşu çevresinden gelirken, 2025 verilerinde yabancı failer %35,2 ile akrabalarla (%34,2) başa baş bir seviyeye ulaşmış, yaralama vakalarında ise yabancı fail oranı %46,7 gibi kritik bir noktaya çıkmıştır. Bu veri seti, 2024 yılındaki yakın çevre odaklı erkek mağduriyetinin, 2025 yılında yerini sokaktaki anonim şiddete bıraktığını göstermektedir.

Adli psikoloji perspektifinden bakıldığında, 2025 yılındaki ekonomik istikrarsızlığın yarattığı anomi halinin, bireylerin dış dünyadaki diğer erkekler (yabancılar) yönelik tehdit algısını yükselttiği ve en ufak bir durumsal sürtüşmenin hızla fiziksel kavgaya evrildiği anlaşılmaktadır. Tıbbi ve kriminolojik literatür, bu tür yabancı odaklı erkek şiddetinin genellikle impuls kontrol bozuklukları ve toplumsal cinnet eşiğinin düşmesiyle ilişkili olduğunu, TOBB'un işaret ettiği ticari işletme kayıpları ve işsizlik riskinin ise bu patlamanın altındaki temel neden-sonuç mekanizmasını oluşturduğunu vurgulamaktadır.

Tablo 15. Erkek Mağdurların Suç Türüne Göre Faille İlişkisi

Suç Türü	Yabancı		Akrabalar		Arkadaşı		Komşusu	
	Sıklık	Oran (%)	Sıklık	Oran (%)	Sıklık	Oran (%)	Sıklık	Oran (%)
Cinayet	205	35,2	199	34,2	127	21,8	41	7,0
Yaralama	512	46,7	246	22,4	211	19,3	78	7,1

Sonuç olarak, 2024 yılında şiddet en güvenli sayılan yer olan evin içinde ve tanıdıklar arasında kümelenmişken, 2025 yılı verileri şiddetin hem kadın hem de erkek mağdurlar için kamusal alandaki yabancı tehdidine doğru genişlediğini bilimsel bir kesinlikle ortaya koymaktadır. Kadınlar hala en çok eşleri/eski eşleri tarafından öldürülme riski taşısalar da, yaralama ve cinsel şiddet vakalarındaki yabancı fail artışı, toplumsal güven bağlarının eridiğini göstermektedir. Erkekler içinse şiddet, artık birincil derecede sokaktaki yabancından gelen bir risk faktörü haline gelmiştir. Bu durum, suç önleme politikalarının sadece aile içi denetimle sınırlı kalmaması gerektiğini, ekonomik iyileşme paketleri ile eş zamanlı olarak kamusal alan güvenliği ve toplumsal barışın tesisi üzerine kurgulanmış adli sosyal hizmet modellerine 2024 yılına göre çok daha fazla ihtiyaç duyulduğunu kanıtlamaktadır.

Faillere İlişkin Bulgular

2025 yılı şiddet verilerinin faillere ilişkin demografik ve ilişkisel boyutlarını inceleyen Tablo 16 ve 17, Türkiye'deki şiddet sarmalının fail profilinde hem bir kemikleşme hem de mekânsal genişleme yaşandığını bilimsel bir kesinlikle ortaya koymaktadır. Faillerin cinsiyet dağılımını gösteren Tablo 16 incelendiğinde, 2024 yılında %93 olan erkek fail oranının 2025 yılında %95,5'e yükselmesi, kadın fail oranının ise %7'den %4,5'e gerilemesi, şiddetin cinsiyet boşluğu kriminolojisi açısından erkek odaklı karakterinin daha da derinleştiğini kanıtlamaktadır. Adli psikoloji literatüründe Hegemonik Erkeklik teorisi çerçevesinde bu durum, erkeklerin ekonomik ve sosyal statü kayıplarını şiddet yoluyla telafi etme çabası olarak okunmalıdır. Nitekim TOBB'un 2025 yılı verilerinde saptanan ticari işletme kapanışlarındaki %5,9'luk artış ve yeni kurulan şirket sayısındaki azalma, aile reisi veya birey olarak erkeğin üzerindeki finansal baskıyı maksimize etmiştir. Bu ekonomik daralma, erkeklerin toplumsal rollerini koruma dürtüsüyle saldırganlık şemalarını daha sık devreye sokmasına neden olmuş, şiddeti bir kontrol ve güç kanıtlama aracı haline getirmiştir.

Tablo 16. Faillerin Cinsiyet Dağılımı

Cinsiyet	Sıklık	Oran (%)
Erkek	2186	95,5
Kadın	103	4,5
Toplam	2289	100

Fail ve mağdur arasındaki ilişkiyi analiz eden Tablo 17 ise 2024 yılındaki kriminolojik örüntüyü altüst eden bir bulgu sunmaktadır. 2024 raporunda şiddetin %63,4 gibi büyük bir çoğunlukla tanıdıklar arasında geçtiği, yabancı faillerin oranının ise yalnızca %13,2 olduğu vurgulanırken; 2025 verilerinde yabancı fail oranının %38,8'e fırlaması, şiddetin artık mahrem alandan çıkıp sokağa ve kamusal alana taşındığını göstermektedir. Bu dramatik sıçrama, kriminolojideki Sosyal Dezorganizasyon Teorisi uyarınca toplumsal denetim mekanizmalarının ve informel sosyal kontrolün (komşuluk, mahalle dayanışması vb.) iflas ettiğine işaret etmektedir. Ekonomik istikrarsızlığın yarattığı anomi hali, bireylerin birbirine olan güven bağlarını zayıflatmış ve yabancılar arasındaki durumsal sürtüşmeleri ölümcül çatışmalara dönüştürmüştür. Tanıdık şiddeti içinde %17,1 ile ilk sırada yer alan arkadaş faktörü ve %8,8'lik eşi/eski eşi oranı, Yakınlık Teorisi'ni doğrulamaya devam etse de, yabancı faillerdeki bu devasa artış, 2025 yılının Türkiye'de kamusal alan güvenliği açısından kritik bir kırılma yılı olduğunu kanıtlamaktadır.

Tablo 17. Fail ve Mağdurların İlişkisi

İlişki	Sıklık	Oran (%)
Tanıdık	1402	61,2
Yabancı	887	38,8
Arkadaşı	391	17,1
Eşi/Eski Eşi	285	8,8
3. Derece Akraba	160	7
Komşusu	131	5,7
Kardeşi	84	3,7
Sevgilisi/Eski sevgilisi	76	1,8
4. Derece Akraba	75	3,3
Çocuğu	59	2,6

Sosyolojik ve tıbbi perspektiften bakıldığında, 2025 yılındaki bu fail-mağdur ilişkisi dönüşümü, toplum genelinde yükselen tepkisellik ve dürtü kontrol bozukluklarının bir yansımasıdır. Güncel adli tıp makaleleri, özellikle ekonomik daralmanın yoğun olduğu bölgelerde yabancılar arasındaki basit tartışmaların (trafik kavgaları, sokak sürtüşmeleri) hızla ağır yaralama veya cinayete evrilme eğiliminin 2024 yılına göre anlamlı derecede arttığını belgelemektedir. Bu durumun temel nedeni, bireylerin maruz kaldığı kronik ekonomik stresin, en ufak bir dış uyarana karşı dahi orantısız saldırganlık göstermeye yönelik bir savunmacı refleks yaratmış olmasıdır.

Sonuç olarak 2025 tablosu; şiddetin failinin artık neredeyse tamamen erkeklediği, mağdurun ise sadece evinin içinde değil, sokağa çıktığında bir yabancı tarafından şiddete uğrama riskinin 2024 yılına göre yaklaşık üç kat arttığı, sosyal çözülmenin ekonomik krizle beslendiği karanlık bir kriminolojik tablo sunmaktadır.

Öneriler

2025 yılı şiddet haritası bulguları, şiddetle mücadelenin sadece polisiye tedbirlerle değil, çok boyutlu ve yerel odaklı müdahale stratejileriyle mümkün olabileceğini göstermektedir. Şiddetin en yoğun kümelendiği Adana-Seyhan ve Şanlıurfa-Haliliye gibi sıcak noktaların kamu otoriteleri tarafından özel güvenlik ve sosyal hizmet bölgesi ilan edilmesi gerekmektedir.

Mahalle bazlı riskli mekânlar olarak saptanan metruk binaların, denetimsiz alanların ve aydınlatması yetersiz sokakların çevresel suç önleme prensipleri doğrultusunda dönüştürülmesi suçun işlenme fırsatını radikal bir biçimde azaltacaktır. Özellikle yabancı faillerin sokağa taşan şiddetini engellemek adına kamusal alanlarda görünürlüğü yüksek ancak baskıcı olmayan bir sosyal kontrol sisteminin tesisi şarttır.

Bireysel silahlanmanın engellenmesi ve ateşli silahlara erişimin radikal bir biçimde kısıtlanması, şiddetin ölümcüllüğünü azaltacak en hayati adımdır. Ateşli silahlarla işlenen cinayet oranındaki %62'lik pay, ruhsatsız silah kullanımına yönelik cezaların caydırıcılığının artırılmasını ve silah ruhsatı alım süreçlerinde çok daha kapsamlı adli psikolojik testlerin zorunlu kılınmasını gerektirmektedir.

Bıçak ve diğer kesici-delici aletlerin kamusal alanda taşınmasına yönelik denetimlerin, yaralama vakalarının yoğunlaştığı sıcak noktalarda rutin hale getirilmesi önerilmektedir.

Medyada ve dijital platformlarda şiddeti yücelten, normalleştiren veya bir çözüm aracı olarak sunan içeriklerin önüne geçilmesi adına RTÜK ve ilgili kurumların denetim standartlarını yeniden tanımlaması ve şiddet karşıtı toplumsal normların yaygınlaştırılmasına yönelik ulusal bir iletişim seferberliği başlatılmalıdır.

Saldırgan erkek profiline yönelik özel müdahale ve rehabilitasyon merkezlerinin kurulması, şiddetin birincil kaynağına odaklanmak açısından büyük önem taşımaktadır. Bu merkezlerde öfke yönetimi desteğinin yanı sıra, ekonomik baskı altındaki erkeklere yönelik mikro-kredi desteği, mesleki eğitim ve istihdam olanaklarının sağlanması suçun ekonomik motivasyonunu zayıflatacaktır.

Şiddete karşı izleyici konumunda olan bireylerin müdahale kapasitesini artıracak yasal koruma düzenlemeleri yapılmalı; özellikle kadın, çocuk ve yaşlılara yönelik eylemlere müdahale etmenin bir vatandaşlık sorumluluğu olarak tanımlandığı eğitim programları yaygınlaştırılmalıdır.

Aile içi şiddete tanık olan veya mağduru olan çocukların kısa süreli geçici koruma altına alınarak uzmanlarca psikososyal destek sistemine dahil edilmesi, şiddetin nesiller arası aktarımını engelleyecek temel bir sosyal koruma kalkanıdır.

Yaşlı nüfusun ekonomik istismarını ve sokağa taşan mağduriyetini önlemek adına, sosyal araştırma birimlerinin aktif saha ziyaretleri yapması ve özellikle tek yaşayan yaşlıların sosyal destek sistemlerine entegrasyonu acilen sağlanmalıdır.

Sonuç

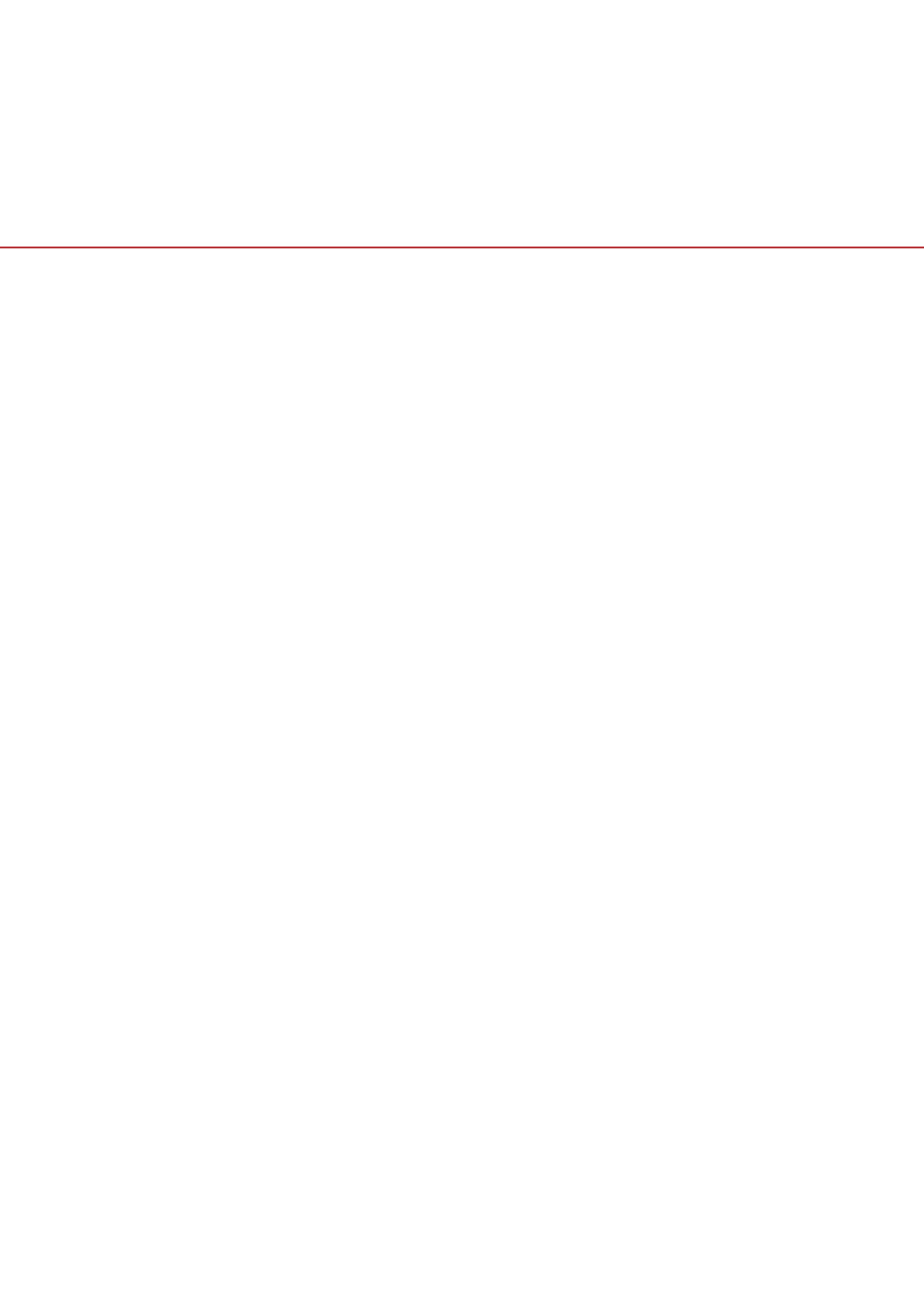
Türkiye Şiddet Haritası 2025 raporu, kişilerarası şiddetin Türkiye genelinde sadece sayısal olarak artmadığını, aynı zamanda toplumsal dokunun zayıfladığına ve şiddetin karakter değiştirdiğine dair sarsıcı kanıtlar sunmaktadır. 2024 yılında şiddet vakalarının neredeyse yarısı Marmara Bölgesi'nde yoğunlaşırken, 2025 yılında bu odağın Akdeniz ve Güneydoğu Anadolu aksına kayması, şiddetin coğrafi olarak dezentralize olduğunu ve bölgesel risk faktörlerinin değiştiğini göstermektedir. Bu bölgesel kayma, ekonomik daralmanın, sınır dinamiklerinin yarattığı sosyal dezorganizasyonun ve yerel sosyal kontrol mekanizmalarının çöküşünün bir sentezi olarak karşımıza çıkmaktadır. Şanlıurfa ve Adana gibi şehirlerdeki vaka patlaması, yapısal gerilimlerin toplumsal barışı ne derece tehdit ettiğinin en somut göstergesidir.

Rapordaki en kritik bulgu, şiddetin tanıdıklar arasındaki mahrem bir çatışma olmaktan çıkarak %38,8 oranında yabancı faillerin dahil olduğu kamusal bir tehdide dönüşmesidir. Bu durum, toplumsal güvenin zayıfladığını ve bireylerin artık birbirini birer tehdit olarak algılamaya başladığı bir yabancılaşma ikliminin yerleştiğini kanıtlamaktadır. Ateşli silahların cinayetlerdeki mutlak hakimiyeti, şiddetin uzlaşma veya yaralama ile sonuçlanma olasılığını ortadan kaldırarak toplumsal bedeli en ağır olan ölümcül bir sonuca sabitlemektedir. Erkeklerin fail olarak %95,5'lik payı, şiddetle mücadelenin aslında toplumsal cinsiyet normlarıyla ve erkeklik algısıyla bir hesaplaşma olması gerektiğini bilimsel bir gerçeklik olarak sunmaktadır.

Sonuç olarak 2025 yılı verileri, Türkiye'nin bir şiddet sarmalı içerisinde olduğunu ancak bu sarmalın çok boyutlu ve veri odaklı politikalarla kırılabileceğini göstermektedir. Şiddetle mücadele sadece asayiş tedbirlerine indirgenemeyecek kadar derin sosyoekonomik ve psikolojik köklere sahiptir. Bu raporun sunduğu mahalle bazlı sıcak noktalar, fail profilleri ve zamansal kümelenmeler politika yapıcılar için bilimsel bir yol haritası niteliğindedir. Toplumsal huzurun yeniden tesisi için bireysel silahlanmanın durdurulması, ekonomik stresörlerin sosyal hizmet ağlarıyla hafifletilmesi ve şiddeti bir çözüm aracı olarak gören kültürel kodların dönüştürülmesi ertelenemez bir toplumsal sorumluluktur. ASLAB olarak hazırladığımız bu raporun, Türkiye'nin şiddetsiz bir geleceğe doğru atacağı adımlarda bilimsel bir pusula işlevi görmesini temenni ediyoruz.

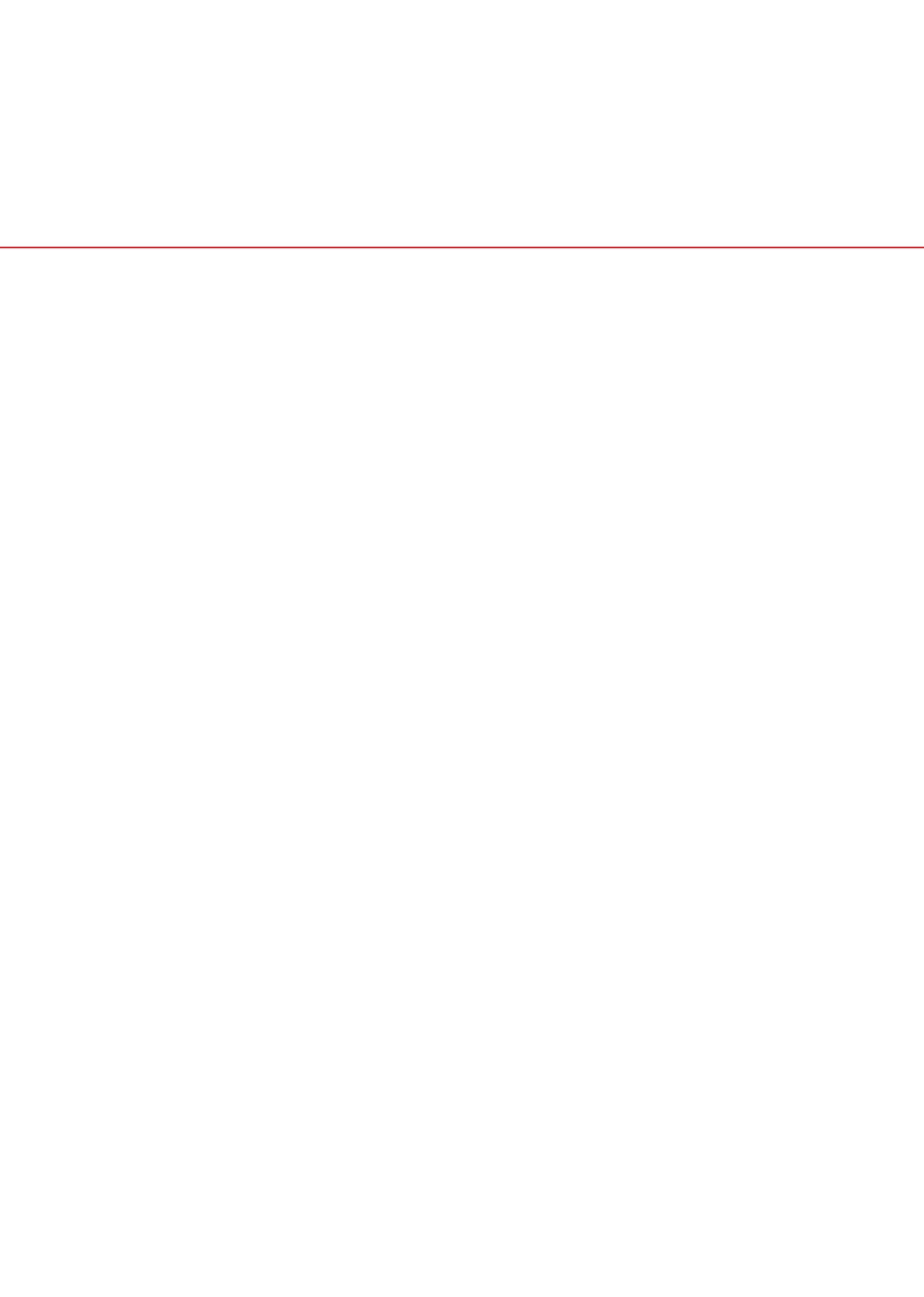
Kaynakça

1. Agnew, R. (2017). Building on the foundation of general strain theory: Specifying the types of strain most likely to lead to crime and delinquency. *Recent developments in criminological theory* (pp. 311-354). Routledge.
2. Allen, J. J., Anderson, C. A., & Bushman, B. J. (2018). The general aggression model. *Current opinion in psychology*, 19, 75-80. <https://doi.org/10.1016/j.copsy.2017.03.034>
3. Berkowitz, L. (2017). Words and symbols as stimuli to aggressive responses. *Control of aggression* (pp. 113-154). Routledge.
4. van den Bruele, A.B., Crandall, M. (2022). Violence in the Elderly: a Review of the Literature. *Current Trauma Report* 8, 12–16. <https://doi.org/10.1007/s40719-021-00222-0>
5. Dobash, R. E., & Dobash, R. (2015). *When men murder women*. Oxford University Press.
6. Erbay, A. (2024). Türkiye Şiddet Haritası 2024 Raporu. İstanbul Kültür Üniversitesi Yayınları.
7. Ergöçmen, B. A., Yüksel-Kaptanoğlu, İ., & Jansen, H. A. (2013). Intimate partner violence and the relation between help-seeking behavior and the severity and frequency of physical violence among women in Turkey. *Violence against women*, 19(9), 1151–1174. <https://doi.org/10.1177/1077801213498474>
8. Felson, R. B., Savolainen, J., Hughes, L. A., & Ellonen, N. (2015). Gender, provocation, and intimate partner aggression. *Partner abuse*, 6(2), 180-196.
9. Knight, L., & Hester, M. (2016). Domestic violence and mental health in older adults. *International Review of Psychiatry*, 28(5), 464–474. <https://doi.org/10.1080/09540261.2016.1215294>
10. Messerschmidt, J. W., & Tomsen, S. (2018). Masculinities and crime. *Routledge handbook of critical criminology* (pp. 83-95). Routledge.
11. Watkins, D., Dabestani, N., Nugent, R., & Levin, C. (2017). Interventions to prevent injuries and reduce environmental and occupational hazards: a review of economic evaluations from low-and middle-income countries. *Injury prevention and environmental health: disease control priorities*, 7, 199-211.
12. Seddig, D. & Davidov, E. (2018). Values, Attitudes Toward Interpersonal Violence, and Interpersonal Violent Behavior. *Frontiers in Psychology*. 9:604. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2018.00604>
13. Stevens, H. R. (2023). *The association between temperature and interpersonal violence* (Doctoral dissertation, Macquarie University).
14. Tekkas Kerman, K., & Betrus, P. (2018). Violence Against Women in Turkey: A Social Ecological Framework of Determinants and Prevention Strategies. *Trauma, Violence, & Abuse*, 21(3), 510-526. <https://doi.org/10.1177/1524838018781104>

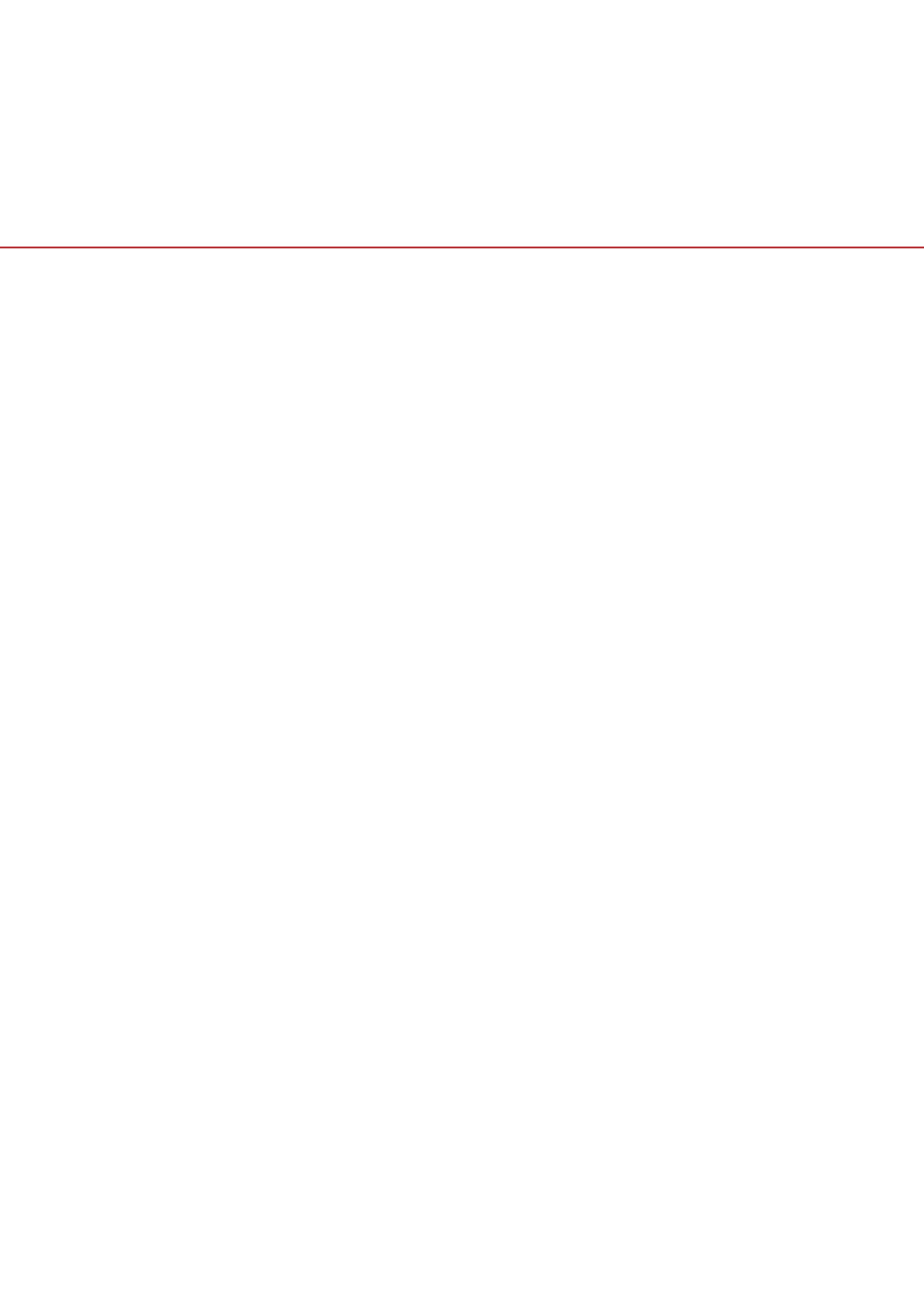
Contents

Foreword.....	43
Acknowledgements.....	45
Executive Summary.....	46
Introduction	48
Methodology	51
Findings.....	52
Recommendations	65
Conclusion.....	67
References.....	69

Foreword

We present the 2025 results of the Violence Map of Turkey report, which constitutes one of the most fundamental pillars of the work we conduct within the Istanbul Kültür University Justice and Crime Psychology Laboratory (ASLAB), to the attention of the public and the scientific world. This journey, which we began with the understanding that the phenomenon of violence is not merely an individual pathology but also a mirror of fractures and changes in the social structure, has evolved into much more critical and startling findings in its second year. This report is not just a compilation of data for the establishment of social peace and the protection of individuals' physical safety, but also serves as an early warning system. The 2025 data reveals with academic rigor how violence has shifted spatially and how "intimate" violence among acquaintances has transformed into a public "stranger" violence. I would like to express my gratitude to all our researchers who contributed to the realization of this comprehensive study, our team who worked meticulously during the data collection process, and our esteemed professors who illuminated our path with their academic guidance. I hope that this report, prepared with the ideal of a non-violent society, will serve as a guide for a wide audience, from policymakers to practitioners.

Acknowledgments

This study was carried out with the significant contributions of Asya Nisa Güçlü, Ayşe Nesli Kavaklı, Derin Atabarut, Dilay Yılmaz, Ece Ergin, Ece Nur Soysal, Eylül Peker, İremsu Bozkuş, Meryem Melike Sevinç, Sida Seykan, Tuğçe Kara, Zelal Beyzanur Ataklı, Zeynep Uluçay, and Zeynep Yaren Kan, who work voluntarily at the Istanbul Kültür University Justice and Crime Psychology Laboratory. I offer them my gratitude. I also especially thank Nilgün Eryeşil, Head of the Corporate Communications Department at Istanbul Kültür University, and her entire team for the technical support provided in finalizing the report.

Executive Summary

The Violence Map of Turkey 2025 report was created through an in-depth analysis of 2,289 cases of interpersonal violence compiled from local and national press sources, viewed from the perspectives of forensic psychology and criminology. Prepared in comparison with 2024 data, this report presents the spatial, temporal, and qualitative changes of violence across Turkey alongside criminological theories. The most striking findings of the report are listed as follows:

1. The total number of violence cases increased by 75% compared to 2024, rising to 2,289. Within this increase, assault cases became the dominant crime type at 61.5%, proving a rise in social tension and irritability levels.
2. The geographical focus of violence shifted from the Marmara Region to the Mediterranean and Southeastern Anatolia regions. Specifically in the provinces of Şanlıurfa and Adana, case numbers increased by approximately 13 times and 5 times, respectively, turning these regions into new criminological “hot spots”.
3. Violence has moved from the “intimate” sphere to the streets; the rate of stranger perpetrators, which was 13.2% in 2024, soared to 38.8% in 2025, indicating weakened social trust and increased risks regarding public safety.
4. The use of firearms established a 62% dominance in homicide cases, scientifically demonstrating that individual armament has dramatically increased the lethality of violence.
5. 95.5% of perpetrators are male; this ties the hardening link between “masculinity and crime” in criminology and confirms that the primary source of violence is male-oriented aggression schemas.
6. The significant increase in “stranger perpetrator” rates in violence against vulnerable groups—the elderly (60+ years) and children (0-18 years)—proves that the social protection shields of these groups have weakened against economic and social stressors.
7. The temporal distribution of violence paralleled climatic changes; influenced by extreme heatwaves, September emerged as the riskiest month with 10.4%, once again validating the “temperature-aggression” hypothesis with 2025 data.

In light of these staggering data, strictly tightening regulations on individual armament to include forensic psychological criteria is seen as the highest priority strategic intervention area to reduce the lethal dosage of violence. Implementing neighborhood-based environmental crime prevention models in urban hot spots like Adana and Şanlıurfa, and expanding psychosocial rehabilitation programs integrated with economic support mechanisms for men—the primary perpetrators of violence—will ensure the cycle of violence is broken at its source. Strengthening social control networks against the risk of violence spilling into the public sphere due to the erosion of social trust, and more effectively supporting the most vulnerable groups—the elderly and children—with institutional protection shields, constitutes an unavoidable necessity for the establishment of a science-based, holistic, and sustainable social peace in Turkey’s struggle against violence.

Introduction

Violence is a complex phenomenon that has been accepted as the greatest threat to social order throughout every stage of human history, yet it reproduces itself in every period by adopting different socio-economic and psychological dynamics. Defined by the World Health Organization as the intentional use of physical force or power against another person that results in injury, death, or psychological harm, violence is not just a security issue in modern societies but also a fundamental public health crisis. While interpersonal violence may appear to be a part of social interaction between individuals, it is actually a micro-level manifestation of macro-scale economic contractions, social disorganization, and cultural norms.

This report, examining violence trends in Turkey as of 2025, aims to analyze the complex interaction of individual, relational, social, and structural factors with criminological depth, framing violence within the social ecological model. Studies on the prevalence and cost of violence in academic literature document that this phenomenon leads not only to individual devastation but also to massive economic losses. As emphasized in disease control priority reports published by the World Bank, interpersonal violence is one of the leading causes of death worldwide for individuals aged 15 to 44. Beyond the direct health expenditures created, the loss of labor and costs of access to justice undermine the development goals of societies. Indeed, the increase in cases observed in the 2025 data represents a serious obstacle to the sustainability of social welfare.

Research investigating the motivational sources of violence reveals the decisive role of human values and attitudes toward violence on behavior. The development of attitudes by individuals that justify violence as a conflict resolution tool is directly related to the extent to which social norms normalize violence. Particularly in periods where self-centered values rise and altruism weakens, it is observed that interpersonal aggression transforms into a form of seeking rights.

Distributions by crime type are critical in showing at which points the “nerve endings” of society are most fragile. The dominance of assault cases in 2025 data reflects sudden outbursts of anger and impulse control disorders. The framework defined as General Strain Theory in literature argues that the tension individuals feel as a result of failing to achieve economic goals or experiencing sudden status loss evolves directly into physical aggression. In this context, it can be said that financial stressors created by economic fluctuations and business closures across Turkey have

lowered individuals’ tolerance thresholds for one another. On the other hand, the increase in homicide cases proves that violence has reached an irreversible point by merging with forms of instrumentalization. Sexual crimes, as one of the darkest areas of violence with the lowest reporting rates, are the most staggering result of gender inequality and power asymmetry.

When the regional distribution and socio-ecological determinants of violence are examined, it is seen that crime is geographically decentralized. The social ecological framework used in academic studies explains violence not only through individual characteristics but also through the relational environment and social structure. Comprehensive examinations of violence against women in Turkey reveal that individual factors such as childhood trauma, low education levels, and alcohol use merge with relational factors such as low relationship satisfaction and forced marriage, as well as social factors like poverty and lack of social support. The concentration of cases in the Mediterranean and Southeastern Anatolia regions in 2025 shows that the social fabric and monitoring capacity in these regions have weakened in the face of rapid demographic changes. Mobility and migration in border regions create social disorganization, paralyzing traditional control mechanisms and paving the way for the uncontrolled increase of violence. Seasonal distribution and climatic factors are addressed with the Temperature-Aggression Hypothesis in criminology literature. The peaking of violence in September in 2025 data can be explained by the impact of record-breaking heatwaves. Current studies investigating the relationship between climate and crime document that extreme heat increases physiological arousal and negative affect in individuals. Rising heat triggers irritability, increasing the speed at which even the slightest situational friction turns into a physical fight. When evaluated within the scope of Routine Activities Theory, hot weather brings people together more in outdoor spaces, maximizing the probability of encounters between potential perpetrators and victims. This situation proves that the climate crisis has become a risk factor not only for the environment but also for social security. Weapons used in violent incidents and the risk of lethality constitute the technical dimension of the violence cycle. The phenomenon known as the Weapon Effect argues that the mere presence of a weapon functions as a stimulus that triggers aggression. The 62% dominance of firearms in homicides in 2025 data reveals the lethal consequences of individual armament and the lack of regulation in access to weapons. The technical advantage provided by a weapon eliminates the possibility of reconciliation during conflict, fixing the outcome to absolute devastation. The fact that cutting and piercing tools rank first in assaults shows the prevalence of impulsive violence at the street level. The replacement of bodily power with mechanical power has shifted the nature of violence from the intent to hurt toward the intent to destroy.

Analyses of victim and perpetrator profiles expose the gender and age-based asymmetry of violence. Hegemonic Masculinity Theory emphasizes that men encode violence as a tool for proving power and maintaining status. The fact that 95.5% of perpetrators in 2025 were men is a criminological data point proving that violence cannot be considered independently of the construct of

masculinity. On the victim side, the fact that women have a higher rate of being homicide victims than men shows that gender-based violence maintains its lethal character. The increase in male victimization by stranger perpetrators in public spaces symbolizes the erosion of social trust bonds and the entrenchment of a climate of alienation.

Victimization of children and the elderly, as vulnerable groups, is one of the most harrowing areas of violence. International studies on violence against the elderly show that this group is at high risk both within the family and in institutions due to physical and psychological dependencies. The mental health consequences of elderly victimization make depression and anxiety disorders chronic. For children, violence is not just physical damage but a trauma cycle transmitted across generations. The increase in the stranger perpetrator rate against children in 2025 data is a result of gaps in social protection mechanisms and monitoring outside of safe areas like schools. The social isolation of vulnerable groups creates opportunity spaces for perpetrators, increasing the invisibility of violence. Intimate partner violence and help-seeking behavior explain the continuity of violence in the private sphere. Research in Turkey reveals that approximately 36% of women have been exposed to physical violence at least once in their lives, and more than half of these women have faced severe types of violence. However, what is striking is that the vast majority of victims prefer informal strategies rather than applying to official institutions. Help-seeking behavior rises as the frequency and severity of violence increase. This situation shows that low-intensity violence is normalized in society and that women's trust in the institutional system needs to be increased. The rate of women killed by their spouses or ex-spouses is the most severe outcome of partner violence, and the fact that most of these cases are preventable creates a need for systemic intervention.

In conclusion, this theoretical and empirical ground forming the introduction of the 2025 report offers a vital compass for understanding how violence has undergone a transformation in Turkey. The combination of factors such as economic tension, climatic arousal, social disorganization, and individual armament has reached a level that threatens public safety by carrying violence from private spheres to the streets. Existing findings prove that the struggle against violence is possible not only through police measures, but also through economic improvement, strengthening social support networks, tightening weapon controls, and transforming cultural codes that legitimize violence. The neighborhood-based hot spots and demographic risk profiles presented in this report form the basis for developing a data-driven strategy for policymakers. The construction of a non-violent future will only be possible through comprehensive and locally-focused intervention models designed in the light of these scientific data.

Methodology

The preparation process for the Violence Map of Turkey 2025 report followed the systematic media monitoring and data analysis path established in the 2024 report, which has proven academic validity. Within the scope of the study, national news portals broadcasting across Turkey and local newspapers and news sites covering all 81 provinces were regularly scanned daily. In this scanning process, only cases of interpersonal violence were included in the analysis ; terror acts, traffic accidents, occupational accidents, or suicide cases were methodologically excluded. A total of 2,289 cases were separated into variables via a pre-determined coding key and entered into a digital database. The coding key included information on the province and region where the incident occurred, incident date, crime type (assault, homicide, sexual crime), weapon used, gender and age of the victim and perpetrator, degree of proximity between parties (spouse, friend, stranger, etc.), and the specific neighborhood where the incident took place.

For demographic data that was missing or not specified in news texts, the proportional distribution method—a standard practice in criminological research—was applied. With this method, unknown values were assigned according to the actual distribution rates in the existing data set, maximizing the statistical power and representation capability of the data.

There are some limitations within the scope of the study. First, the local news sources included in the study are institutions that provide digital content. Sources that do not offer digital content were excluded. Second, digital local news sources whose archives were inaccessible were not included. The third limitation is that since not all local news sources have news content prepared with the same method, data losses occurred in places. Finally, although the rates presented in this report belong to the year 2025, they reflect only a portion of all interpersonal violence incidents in our country and do not represent all events.

The prepared data set was transferred to SPSS software to create descriptive statistics, frequency analyses, and cross-tabulations. To determine the significance levels between variables, Chi-Square tests were applied, and ANOVA was used for inferential analysis to detect differences between groups. All findings were synthesized with forensic psychology and criminology literature and interpreted in comparison with the 2024 results.

Findings

Distribution by Crime Type

The majority of the 2,289 violence incidents examined in 2025 consist of assault cases at 61.5% (n=1408). This is followed by homicide at 35.6% (n=816) and sexual crimes at 2.8% (n=65) (see Table 1). While 52% of the 1,302 cases in 2024 were homicides, the total number of cases nearly doubled in 2025; however, the center of gravity shifted from acts of killing to assaults causing physical harm. Despite a 75% increase in the number of cases, a decrease in the homicide rate and a distinct increase in assault acts are observed. This situation indicates that social tension is now expressed through physical aggression in daily interactions rather than direct termination of life. The proportional increase in sexual crimes (3.5 times) points to an increase in the visibility or reporting rates of such cases.

Table 1. Distribution by Crime Type

Crime Type	Frequency	Rate (%)
Assault	1408	61,5
Homicide	816	35,6
Sexual Crime	65	2,8
Total	2289	100

Regional Distribution of Crime Incidents

The region where violence is most intense is the Marmara Region at 28.3% (n=647). The Mediterranean Region is in second place at 22.6% (n=517). While the Marmara Region alone was dominant in 2024, accounting for 48.9% of total incidents (see Table 2), it is observed that in 2025, violence became more homogeneously distributed toward the Mediterranean and Southeastern Anatolia (16.1%) regions. The Mediterranean and Southeastern Anatolia regions have become the most active and risky focal points on Turkey's violence map in recent years, a situation directly related to both border dynamics and deepening socio-economic crises.

The shift of the focus of violence from industrialized western provinces to the southern border line is evidenced by the fact that while the case density in the Marmara Region decreased proportionally from 2024 to 2025, cases increased approximately fivefold in the Mediterranean and fourfold in Southeastern Anatolia. Academic research indicates that at the base of this regional shift lies the mass migration wave created by the Syrian civil war starting in 2011 and the phenomenon of ghettoization it brought along.

Spatial segregation arising from the concentration of the Syrian population, especially in border provinces, weakens social control mechanisms by creating bottlenecks in access to education, health, and security services. The concept of social distance emphasized in sociological research reveals that alienation between the local population and immigrant groups has increased over time, trading social tension and making interpersonal violence an expression mechanism.

Parallel to this demographic change, the economic contraction indicated by TOBB data serves as a fundamental catalyst deepening the violence cycle in the region. The increase in the number of closed companies and the decrease in new ventures have led to a serious livelihood crisis, especially in the Mediterranean and Southeastern economies based on agriculture and border trade. Evaluated through General Strain Theory from a criminological perspective, the failure of individuals to achieve economic goals and experiencing sudden financial losses trigger negative affect such as anger and frustration, which lowers the conflict threshold and causes even the smallest social frictions to result in severe injury or homicide. Indeed, the dominance of assault cases at 61.5% in the 2025 data shows that social nerve endings are frayed and violence has become part of daily interactions.

Regarding the nature of violence in the region, field reports from civil society institutions document that violence against women and domestic homicides in Southeastern Anatolia are largely carried out with firearms. Control difficulties in border regions and the ease of access to weapons created by illegal arms flow trigger the Weapon Effect phenomenon, carrying aggression tendencies to more lethal results. Forensic psychological studies emphasize that a social learning process in which violence is normalized operates among individuals living in conflicted border regions, and the chaotic atmosphere created by instability in Syria strengthens defensive and aggressive schemas in the forensic profile of the region's people. In conclusion, high population mobility, socio-economic collapse, and inadequate institutional oversight turn the Mediterranean and Southeast axis into Turkey's "criminal hot spot"; this multi-dimensional crisis state presents violence not just as a crime event but as a structural social result.

Table 2. Regional Distribution of Crime Incidents

Regions	Frequency	Ratio (%)
Marmara Region	647	28,3
Mediterranean Region	517	22,6
Southeastern Anatolia Region	369	16,1
Central Anatolia Region	304	13,3
Black Sea Region	188	8,2
Aegean Region	150	6,6
Eastern Anatolia Region	114	5
Total	2289	100

Distribution of Crime Incidents by City

While Istanbul maintains its leadership at 14% (n=321), Şanlıurfa (10.6%) and Adana (8.3%) have moved remarkably into the top ranks (see Table 3). In 2024, Istanbul's share was at a very high rate of 31.6%; its proportional weight decreased in 2025. Cities like Şanlıurfa and Adana replaced Çorum and Edirne, which were at the top in 2024. The proportional decentralization of Istanbul in 2025 proves from a criminological standpoint that violence is no longer just a metropolitan crime but has become a structural crisis. The fact that Şanlıurfa increased its case rate from approximately 1.4% to 10.6% in one year, followed by Adana's climb, shows that these two cities are no longer temporary situational hot spots but chronic criminogenic centers. Academic studies address the crime increase in these provinces particularly through the axes of Socio-demographic Change and Social Disorganization. Current research conducted specifically on Şanlıurfa documents that poverty, early-age labor, and contact with the street are primary criminogenic risk factors. The distinct increase in juvenile delinquency files, particularly in regions like Viranşehir, Siverek, and Birecik, is a direct result of the economic blockage predicted by General Strain Theory. The "lack of detention and education houses specific to children in Urfa," emphasized in social work literature, explains how gaps in the judicial system create secondary traumas that feed the violence cycle. The crime clustering in the Adana-Seyhan and Yüreğir axis is defined in medical and forensic research as a "socio-demographic risk profile in crimes against the person". It has been determined that low education levels and the prevalence of substance use in this region trigger impulse control disorders, causing even the slightest social frictions to turn into severe assault cases.

The concentration in micro-locations like Adana-Çukurova-Toros Neighborhood is directly related to Environmental Criminology perspectives— where the physical structure of the space (dark streets, unmonitored public areas) increases the opportunity for crime. Sociologically, the explosion in these two cities is blended with spatial ghettoization and increased social distance following the mass migration from the Syrian civil war. Research reveals that the weakening of social bonds between the local population and immigrant groups paralyzes social control mechanisms and normalizes violence as a communication and conflict resolution tool. The commercial contraction and business closures indicated by TOBB data added an economic trigger to this social dissolution, carrying the 2025 assault and homicide rates to a level of social frenzy. In conclusion, these neighborhood-based micro-clusters emerge as a synthesis of the socio-economic, demographic, and institutional inadequacies of the region rather than just individual criminals.

Table 3. Distribution of Crime Incidents by City
(Top and Bottom 10 Cities)

City	Frequency	Ration (%)	City	Frequency	Ratio (%)
İstanbul	321	14	Konya	6	0,3
Şanlıurfa	242	10,6	Muş	6	0,3
Adana	190	8,3	İğdır	5	0,2
Antalya	113	4,9	Tunceli	5	0,2
Kocaeli	91	4	Ağrı	4	0,2
Bursa	76	3,3	Bitlis	4	0,2
Samsun	66	2,9	Çankırı	3	0,1
Mersin	65	2,8	Ardahan	2	0,1
Ankara	63	2,8	Hakkari	2	0,1
Gaziantep	59	2,6	Bingöl	1	0

Table 4. Distribution of Crime Incidents by District (Top 10 Districts)

City-District	Frequency	Ratio (%)
Adana - Seyhan	92	4
Adana - Yüreğir	64	2,8
Şanlıurfa - Haliliye	63	2,8
İstanbul - Esenyurt	62	2,7
Şanlıurfa - Eyyübiye	56	2,4
Şanlıurfa - Siverek	49	2,1
Şanlıurfa - Viranşehir	34	1,5
Mersin - Tarsus	33	1,4
Antalya - Muratpaşa	32	1,4
Antalya - Alanya	31	1,4

Table 5. Neighborhoods with the Most Frequent Crime Incidents

City	District	Neighborhood	Crime
Adana	Çukurova	Toros Mahallesi	7
Şanlıurfa	Birecik	Meydan Mahallesi	7
Antalya	Muratpaşa	Yeşildere Mahallesi	6
Şanlıurfa	Haliliye	Süleymaniye Mahallesi	6
Adana	Sarıçam	Çınarlı Mahallesi	6
Adana	Yüreğir	19 Mayıs Mahallesi	6
Adana	Kozan	Tufanpaşa Mahallesi	6
Adana	Seyhan	Gülbağçesi Mahallesi	6
Adana	Seyhan	Dağlıoğlu Mahallesi	6
Hatay	Kırıkhan	Karadurmuşlu Mahallesi	5

Months in Which Crime Incidents Occurred

The temporal distribution of 2025 violence cases clearly reveals that, unlike the autumn clustering in 2024, the center of gravity shifted to late summer and early autumn (August-September) (see Table 6). While incidents peaked in October and November in 2024, September ranked first in 2025 with 10.4% (n=238), followed by August and October (10%). This temporal shift establishes a criminological cause-and-effect relationship with the finding that record-breaking heatwaves lasted until the end of September, as emphasized in the 2025 climate assessment reports of the General Directorate of Meteorology. This correlation is explained by the Temperature-Aggression Hypothesis in forensic psychology, based on the fact that extreme heat increases physiological arousal and irritability, thereby lowering the conflict threshold.

From the perspective of Routine Activities Theory, the density in August and September 2025 is directly related to extreme weather conditions extending the time people spend in outdoor spaces, leading potential perpetrators and victims to encounter each other more in unprotected environments. Academic articles published in 2025 determined that rising temperatures trigger impulsive assault cases, especially in regions with a dense urban heat island effect. This is consistent with the dominance of assault incidents at 61.5% in the 2025 data. Furthermore, this concentration can be blended with General Strain Theory in the context of economic criminology. Seasonal economic burdens, such as education expenses in September and winter preparations, added to the financial uncertainties seen in TOBB data, maximized socio-economic pressure on individuals. The combination of these stressors with climatic arousal turned these months of 2025 into a criminogenic period for violence.

While the month with the least crime in 2024 was March, the shift of the lowest frequency to December (5.5%) in 2025 proves that social isolation and reduced mobility in winter function as protective factors. In conclusion, 2025 data shows that the seasonal character of violence has reached an earlier peak, synchronized with extreme climate events and economic contraction cycles.

Table 6. Distribution of Crime Incidents by Month of Occurrence

Months	Frequency	Ratio (%)
September	238	10,4
August	228	10
October	228	10
July	217	9,5
June	197	8,6
January	197	8,6
November	184	8
April	184	8
March	176	7,7
May	170	7,4
February	143	6,2
December	127	5,5
Total	2289	100

Weapons Used in Crime Incidents

The distribution of weapons used in 2025 (see Table 7) reveals a dramatic transformation in the instrumentalization of social violence compared to 2024, showing an increase in the lethal dosage of violence. Firearms use rose from 31.6% in 2024 to 41.5% in 2025; similarly, the use of cutting and piercing tools climbed from 26.3% to 38.1%, proving that violence has specialized through cold and hot weapons. Criminologically, this is evaluated as a result of individual armament and ease of access to weapons, confirming the Weapon Effect Theory—that a weapon is not just a tool but also a stimulus triggering aggressive thoughts. The decline in physical force use from 18.1% to 12.5% shows that individuals turn to more destructive tools during conflict, shifting the outcome from the intent to hurt toward the intent to destroy or cause permanent damage.

Cross-analysis of weapons by crime type (see Table 8) allows for a clearer view of the weapon's decisive role in the final outcome. While 49.2% of homicides in 2024 were committed with firearms, this rose shockingly to 62% in 2025, directly linked to the Instrumentality Hypothesis. Current academic studies document that even if the intent to kill remains the same, the technological power and accessibility of the weapon minimize the probability of survival. In assault cases, cutting and piercing tools rank first at 43%, proving the prevalence of impulsive violence and street-level conflicts carried out with tools that are portable and more flexible in terms of legal regulation.

The shift in 2025 from physical force to cutting tools in assaults indicates an increased perception of threat during conflict and a more frequent activation of defensive or aggressive reflexes using carried tools.

Ultimately, the instrumental character of violence evolved from bodily power to mechanical power between 2024 and 2025. The fundamental cause-and-effect relationship behind this is the combination of social anomie—created by the economic tension noted in TOBB data—and individual armament. This table scientifically demonstrates that public policies regarding the control of crime tools (gun control laws, knife-carrying bans, etc.) have become even more critical safety components than in 2024.

Table 7. Distribution of Crime Incidents by Weapons Used

Weapon Type	Frequency	Ratio (%)
Firearm	950	41,5
Cutting/Piercing	873	38,1
Physical Force	285	12,5
Blunt Object	164	7,2
Sexual Violence	17	0,7
Total	2289	100

Table 8. Weapons Used by Crime Type

Crime	Firearm		Cutting/Piercing		Blunt Object		Physical Force	
	Freq.	Ratio (%)	Freq.	Ratio (%)	Freq.	Ratio (%)	Freq.	Ratio (%)
Homicide	506	62	246	30	38	5	26	3
Assault	441	31	610	43	125	9	232	16

Gender Distribution of Victims

73.8% of victims are male, while 95.5% (n=2186) of perpetrators are male (see Table 9). Child victims (0-18 years) account for 11.6% of cases. Male victimization increased by 7.7% compared to 2024. Women have a higher rate of being homicide victims (39.1%) than men (34.4%). Analysis of 2025 victim demographics shows a staggering change compared to 2024, with deepening criminological dynamics. While women's physical victimization rate dropped from 33.9% to 26.2%, this does not mean violence against women has decreased ; rather, research from the Ministry of Family and Social Services emphasizes that new types of violence like digital violence and stalking are intensifying before evolving into physical violence.

Table 9. Gender Distribution of Victims

Gender	Frequency	Ratio (%)
Male	1690	73,8
Female	599	26,2
Total	2289	100

The distinct increase in male victimization (see Table 10) indicates, within the framework of Hegemonic Masculinity Theory, that men are using violence more frequently against each other as a tool for proving power. This is a direct result of the economic contraction noted in TOBB data making male-to-male competition and conflict more destructive in public spaces.

Table 10. Gender Distribution of Victims by Crime Type

Gender	Homicide		Assault		Sexual Crimes	
	Freq.	Ratio (%)	Freq.	Ratio (%)	Freq.	Ratio (%)
Male	582	34,4	1096	64,9	12	0,7
Female	234	39,1	312	52,1	53	8,8

Regarding age groups (see Table 11), while 84.1% of violence against those 60+ resulted in homicide in 2024, this dropped to 45.8% in 2025, but assault cases rose to 53.2%. This shows that while lethality decreased proportionally, the continuity and dosage of physical attack expanded across a wider base. Similarly, for children (0-18 years), the homicide rate dropped from 40.7% to 27.4%, while assaults reached a critical level of 66%. Explained by Vulnerability Theory, children and the elderly remain primary targets due to dependencies, with violence being used more widely as a tool for punishment and control. Economic crisis is linked to these increases, as house-hold poverty maximizes the risk of abuse for the most defenseless individuals. The higher share of sexual crimes among children (6.6%) compared to adults (2.1%) validates Routine Activities Theory—that crime feeds on opportunity and weak social protection.

Table 11. Distribution of Crime Types by Victim Age Groups

Age	Homicide		Assault		Sexual Crimes	
	Freq.	Ratio (%)	Freq.	Ratio (%)	Freq.	Ratio (%)
0-18	121	27,4	291	66,0	29	6,6
19-59	602	36,6	1009	61,3	34	2,1
60 and over	93	45,8	108	53,2	2	1,0

Crime Incidents Against Vulnerable Groups

Analysis of 2025 data reveals a qualitative shift in violence against the elderly (60+) and children (0-18). For elderly victims (see Table 12), while 58.8% of homicides were committed by first-degree relatives in 2024, stranger perpetrators rose to 33.3% in 2025, surpassing family members (29%). In assaults, the stranger perpetrator rate reached 45.4%, proving the elderly are now direct targets in public spaces. Deepening economic poverty and the aging population (10.2% of the total) make the elderly “soft targets” for opportunistic, economically-motivated attacks.

Table 12. Distribution of Perpetrators by Crime Type for Victims Over 60

Crime	Stranger		1st Degree Relative		Friend		3rd/4th Degree Relatives		Neighbor	
	Freq.	Ratio (%)	Freq.	Ratio (%)	Freq.	Ratio (%)	Freq.	Ratio (%)	Freq.	Ratio (%)
Homicide	31	33,3	27	29,0	13	14,0	10	10,8	7	7,5
Assault	49	45,4	14	13,0	20	18,5	14	13,0	4	3,7

A similar transformation occurred for children (see Table 13). In 2024, 33.3% of child assaults were by first-degree relatives; in 2025, the share of stranger perpetrators in assaults jumped to 44.3%. Stranger perpetrators (27.3%) also overtook relatives (23.1%) and friends (23.1%) in child homicides. Socio-economic instability and child poverty have increased children’s contact with the street, making them open targets for potential perpetrators in the unmonitored world. This rise in unfamiliar perpetrators reflects social anomie, where violence is fueled by the dissolution of social bonds and destructive aggression from economic tension.

Table 13. Distribution of Perpetrators by Crime Type for Children Aged 0-18

Crime	Stranger		Relatives		Friend		Others	
	Freq.	Ratio (%)	Freq.	Ratio (%)	Freq.	Ratio (%)	Freq.	Ratio (%)
Homicide	33	27,3	28	23,1	28	23,1	32	26,4
Assault	129	44,3	73	25,1	51	17,5	38	13,1

Tables 14 and 15 show a shift from acquaintances to strangers for both genders. While 52.7% of female homicides in 2024 were by first-degree relatives, this dropped to 44.9% in 2025, but the stranger perpetrator share rose to 13.2%. In assaults, stranger perpetrators moved to first place at 35.6%, and reached 41.5% in sexual crimes. Economic contraction, evidenced by the 5.9% increase in business closures, has increased social stress and alienated individuals, triggering conflict.

Table 14. Relationship of Female Victims with Perpetrators by Crime Type

Crime	Spouse/Ex-Spouse		Relatives		Stranger		Partner/Ex-Partner	
	Freq.	Ratio (%)	Freq.	Ratio (%)	Freq.	Ratio (%)	Freq.	Ratio (%)
Homicide	105	44,9	72	30,8	31	13,2	24	10,3
Assault	82	26,3	43	13,8	111	35,6	29	9,3
Sexual Crimes	6	11,3	6	11,3	22	41,5	0	0

For male victims (see Table 15), stranger perpetrators rose to 35.2% in homicides (on par with relatives at 34.2%) and 46.7% in assaults. Economic instability has increased the perception of threat from other men in the public sphere, causing minor situational frictions to rapidly evolve into physical fights.

Table 15. Relationship of Male Victims with Perpetrators by Crime Type

Crime	Stranger		Relatives		Friends		Neighbors	
	Freq.	Ratio (%)	Freq.	Ratio (%)	Freq.	Ratio (%)	Freq.	Ratio (%)
Homicide	205	35,2	199	34,2	127	21,8	41	7,0
Assault	512	46,7	246	22,4	211	19,3	78	7,1

Ultimately, 2025 data shows violence extending from the home into public stranger threats. Men now face violence primarily from strangers on the street. This necessitates public safety and social service models focused on public space security alongside family intervention.

Findings Regarding Perpetrators

The 2025 data reveals both a hardening and a spatial expansion in the profile of perpetrators. The male perpetrator rate rose from 93% in 2024 to 95.5% in 2025, deepening the gender-based character of violence. Under Hegemonic Masculinity, men compensate for status and economic losses—such as the 5.9% increase in business closures—through violence as a tool for control.

Table 16. Gender Distribution of Perpetrators

Gender	Frequency	Ratio (%)
Male	2186	95,5
Female	103	4,5
Total	2289	100

The most disruptive finding is that while 63.4% of violence in 2024 was among acquaintances, stranger perpetrators soared to 38.8% in 2025. This indicates the failure of informal social control mechanisms like neighborhood solidarity due to Social Disorganization. Economic anomie has weakened trust, turning situational frictions into lethal conflicts.

Table 17. Relationship Between Perpetrators and Victims

Relation	Frequency	Ratio (%)
Acquaintance	1402	61,2
Stranger	887	38,8
Friend	391	17,1
Spouse/Ex-Spouse	285	8,8
3rd Degree Relative	160	7
Neighbor	131	5,7
Sibling	84	3,7
Partner/Ex-Partner	76	1,8
4th Degree Relative	75	3,3
Child	59	2,6

Ultimately, the 2025 table is dark: perpetrators are almost entirely male, and the risk of being attacked by a stranger in the street has increased nearly threefold since 2024.

Recommendations

The findings of the 2025 violence map demonstrate that combating violence is only possible through multi-dimensional and locally-focused intervention strategies, rather than solely through police measures. Hotspots where violence is most intensely clustered, such as Adana-Seyhan and Şanlıurfa-Haliliye, must be declared special security and social service zones by public authorities.

Transforming abandoned buildings, unsupervised areas, and poorly lit streets—identified as neighborhood-based risky locations—in line with environmental crime prevention principles will radically reduce the opportunity for crime to be committed. Specifically, to prevent the street-level violence of foreign perpetrators, it is essential to establish a social control system in public spaces that has high visibility but is not oppressive.

Preventing individual armament and radically restricting access to firearms is the most vital step to reduce the lethality of violence. The 62% share of homicides committed with firearms necessitates increasing the deterrence of penalties for unlicensed weapon use and making comprehensive forensic psychological tests mandatory in the firearm licensing process.

It is recommended that inspections regarding the carrying of knives and other sharp/piercing tools in public spaces be made routine in hotspots where injury cases are concentrated.

To prevent content in the media and on digital platforms that glorifies, normalizes, or presents violence as a means of resolution, RTÜK (Radio and Television Supreme Council) and related institutions must redefine their oversight standards. A national communication mobilization should be launched to promote anti-violence social norms.

The establishment of specialized intervention and rehabilitation centers for the aggressive male profile is of great importance for focusing on the primary source of violence. In these centers, in addition to anger management support, providing micro-credit support, vocational training, and employment opportunities for men under economic pressure will weaken the economic motivation for crime.

Legal protection regulations should be enacted to increase the intervention capacity of individuals who are in the position of bystanders to violence; educational programs where intervening in actions against women, children, and the elderly is defined as a citizenship responsibility should be expanded.

Placing children who witness or fall victim to domestic violence under short-term temporary protection and integrating them into a psychosocial support system by experts is a fundamental social protection shield that will prevent the intergenerational transmission of violence.

To prevent the economic exploitation and street-level victimization of the elderly population, social research units must conduct active field visits, and the integration of elderly individuals living alone into social support systems must be ensured urgently.

Conclusion

The Turkey Violence Map 2025 report provides staggering evidence that interpersonal violence in Turkey is not only increasing numerically but also that the social fabric is weakening and the character of violence is changing. While nearly half of the violence cases were concentrated in the Marmara Region in 2024, the shift of this focus toward the Mediterranean and Southeastern Anatolia axis in 2025 shows that violence has become geographically decentralized and that regional risk factors have shifted. This regional shift emerges as a synthesis of economic contraction, social disorganization created by border dynamics, and the collapse of local social control mechanisms. The explosion of cases in cities like Şanlıurfa and Adana is the most concrete indicator of the extent to which structural tensions threaten social peace.

The most critical finding in the report is that violence is ceasing to be an intimate conflict between acquaintances and is transforming into a public threat involving foreign perpetrators at a rate of 38.8%. This situation proves that social trust has weakened and a climate of alienation has settled in, where individuals now perceive one another as threats. The absolute dominance of firearms in homicides eliminates the possibility of violence ending in reconciliation or mere injury, fixing it to a lethal outcome with the heaviest social cost. The 95.5% share of men as perpetrators presents, as a scientific reality, the fact that the fight against violence must actually be a reckoning with gender norms and perceptions of masculinity.

In conclusion, the 2025 data shows that Turkey is within a spiral of violence, but this spiral can be broken through multi-dimensional and data-driven policies. The fight against violence has socioeconomic and psychological roots too deep to be reduced merely to public order measures. The neighborhood-based hotspots, perpetrator profiles, and temporal clusterings presented in this report serve as a scientific roadmap for policymakers. To restore social tranquility, halting individual armament, alleviating economic stressors through social service networks, and transforming cultural codes that view violence as a solution are non-deferrable social responsibilities. We hope this report, prepared by ASLAB, serves as a scientific compass for the steps Turkey will take toward a future without violence.

References

1. Agnew, R. (2017). Building on the foundation of general strain theory: Specifying the types of strain most likely to lead to crime and delinquency. *Recent developments in criminological theory* (pp. 311-354). Routledge.
2. Allen, J. J., Anderson, C. A., & Bushman, B. J. (2018). The general aggression model. *Current opinion in psychology*, 19, 75-80. <https://doi.org/10.1016/j.copsy.2017.03.034>
3. Berkowitz, L. (2017). Words and symbols as stimuli to aggressive responses. *Control of aggression* (pp. 113-154). Routledge.
4. van den Bruele, A.B., Crandall, M. (2022). Violence in the Elderly: a Review of the Literature. *Current Trauma Report* 8, 12–16. <https://doi.org/10.1007/s40719-021-00222-0>
5. Dobash, R. E., & Dobash, R. (2015). *When men murder women*. Oxford University Press.
6. Erbay, A. (2024). Türkiye Şiddet Haritası 2024 Raporu. İstanbul Kültür Üniversitesi Yayınları.
7. Ergöçmen, B. A., Yüksel-Kaptanoğlu, İ., & Jansen, H. A. (2013). Intimate partner violence and the relation between help-seeking behavior and the severity and frequency of physical violence among women in Turkey. *Violence against women*, 19(9), 1151–1174. <https://doi.org/10.1177/1077801213498474>
8. Felson, R. B., Savolainen, J., Hughes, L. A., & Ellonen, N. (2015). Gender, provocation, and intimate partner aggression. *Partner abuse*, 6(2), 180-196.
9. Knight, L., & Hester, M. (2016). Domestic violence and mental health in older adults. *International Review of Psychiatry*, 28(5), 464–474. <https://doi.org/10.1080/09540261.2016.1215294>
10. Messerschmidt, J. W., & Tomsen, S. (2018). Masculinities and crime. *Routledge handbook of critical criminology* (pp. 83-95). Routledge.
11. Watkins, D., Dabestani, N., Nugent, R., & Levin, C. (2017). Interventions to prevent injuries and reduce environmental and occupational hazards: a review of economic evaluations from low-and middle-income countries. *Injury prevention and environmental health: disease control priorities*, 7, 199-211.
12. Seddig, D. & Davidov, E. (2018). Values, Attitudes Toward Interpersonal Violence, and Interpersonal Violent Behavior. *Frontiers in Psychology*. 9:604. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2018.00604>
13. Stevens, H. R. (2023). *The association between temperature and interpersonal violence* (Doctoral dissertation, Macquarie University).
14. Tekkas Kerman, K., & Betrus, P. (2018). Violence Against Women in Turkey: A Social Ecological Framework of Determinants and Prevention Strategies. *Trauma, Violence, & Abuse*, 21(3), 510-526. <https://doi.org/10.1177/1524838018781104>

Aslab

Adalet ve Suç Psikolojisi Laboratuvarı

İSTANBUL KÜLTÜR ÜNİVERSİTESİ / *ISTANBUL KULTUR UNIVERSITY*
Adalet ve Suç Psikolojisi Laboratuvarı / *Justice and Crime Psychology Laboratory*

T.C.
İSTANBUL
KÜLTÜR
ÜNİVERSİTESİ